

ÚVODNÉ SLOVO

Títo zotrúvali v apoštolskom učení a v spoločenstve, v lámaní chleba a na modlitbách. I prišla bázeň na všetky duše a apoštolovia činili mnoho zázrakov a znamení. A všetci veriaci, ktorí boli pospolu, všetko mali spoločné, aj statky a majetky predávali a rozdeľovali všetkým, ako kto potreboval, deň po dni zotrúvali jednomyseľne v chráme a prijímali pokrm s plesajúcim srdcom, chválili Boha a boli obľúbení u všetkého ľudu. A Pán pridával na každý deň (takých), ktorí boli za chránení.

(Skutky apoštolov 2, 42 - 47.)

Bratia a sestry,
život vo veľkom cirkevnom zbore, akým je v Bratislave Cirkevný zbor ECAV, prináša neustále pre všetkých, ktorí v ňom pracujú, stále nové výzvy, myšlienky a návrhy zo strany cirkevníkov, ale aj návštevníkov či priateľov nášho zboru. Tieto podnety nás nútia hľadať medzi jednotlivými skupinami cesty, aby každý mohol mať prostredie a spoločenstvo blízke jeho naturelu a mal na to aj vyhovujúce podmienky.

Nie je vždy jednoduché vyjsť všetkým v ústrety, tak, ako nie je samozrejmou, že v priestoroch, v ktorých žijeme a pracujeme, je teplo a svetlo. Často je potrebné vynaložiť veľké úsilie a venovať tomu mnoho času, aby naša mládež, deti či seniori mohli prísť do svojho kostola či zborovej siene a našli tieto priestory v náležitom stave.

Prečo o tom píšem?

V dnešných časoch žijeme v postupujúcej finančnej kríze. Mohlo by sa zdať, že v cirkvi, keďže sa venujeme duchovnej práci, sa nás tieto „svetské problémy netýkajú“, ale aj na farský úrad chodia faktúry za svetlo, teplo, telefóny či za odvoz smetí. A aby sme tieto náklady uhradili, musíme mať financie.

Ako brat dozorca už niekoľkokrát zverejnil, náš zbor je financovaný z troch zdrojov. Prvým sú Vaše milodary, ofery a cirkevný príspevok. Druhým zdrojom financovania je príjem z nájomného a tretím zdrojom je príjem z bezpečne uložených peňazí, ktoré náš cirkevný zbor získal z predaja domu na Laurinskej ulici v Bratislave. Hoci patríme medzi majetné zbory a ročný obrat je v miliónových čiastkach, pravda je taká, že veľký majetok si vyžaduje náročnú a drahú údržbu, v ktorej sa tieto milióny rozplynú ako lanský sneh. Na ilustráciu iba uvediem, že v minulom roku sme za plyn len v cirkevných budovách zaplatili vyše milióna slovenských korún. A, žiaľ, máme aj my nájomníkov, ktorí neplatia, odchádzajú, alebo žiadajú zníženie nájomného. Takže sa ľahko môže stať, že naše príjmy klesnú viac ako o 15 % ako sme to schválili na konvente.

Nič to však nemení na snahe zabezpečiť naše spoločenstvá a pastorálne obvody tak, aby nepociťovali dopady krízy na svoju činnosť. Dokonca po prvýkrát sme schválili pre pastorálne obvody finančné prostriedky, ktoré môžu malé presbyterstvá použiť podľa vlast-

ného uváženia. Uvedomujeme si, že práve Vy najlepšie viete, kde ich potrebujete vo vašom pastorálnom obvode.

Intenzívne premýšľam, čo ešte treba urobiť, aby stále viac a viac ľudí cítilo, že práve v tomto zbore môžu realizovať svoje sny a túžby a práve u nás je na ich aktivity priestor. Iste, chceme byť a určite zostaneme cirkevným zborom evanjelickej cirkvi, to je náš rámec, za ktorý nepôjdeme, naša viera je a zostane evanjelická, ale nechceme zostať hluchí k hlasom, ktoré volajú po vonkajších zmenách našich služieb Božích či po zmenách, ktoré chcú priblížiť Kristovo evanjelium modernými prostriedkami. Tomu chceme pozorne načúvať a otvárať dvere. Zároveň si však každý musí uvedomiť demokratické prostredie našej cirkvi, kde sa každá zmena môže udiť iba rozhodnutím väčšiny. Preto je potrebné každú zmenu pozorne a trpezlivo vysvetľovať, zdôvodňovať a v láske presvedčiť ostatných, aby tomu, ktorému spoločenstvu dvere na zmeny otvorili.

Nedávno sme mali diskusiu o novej

forme služieb Božích, o ktorej už roky snívajú naši bratia a sestry hlásiaci sa k prebudeneckému hnutiu. Bola to veľmi dobrá diskusia, a to napriek tomu, že nie všetci sú s touto iniciatívou uzrozmění. Nádherné bolo, že nikto nikoho neurážal a nikto sa nepovyšoval nad tých druhých. To sa v našich končinách málokedy vidí. Čo ma však najviac dojalo, bolo odporúčanie jedného brata, ktorý iniciátorom tejto zmeny vrelo odporúčal, aby začali intenzívne chodiť na služby Božie a začali s ľuďmi v kostole o tejto svojej túžbe diskutovať a v láske ich presvedčili o potrebnosti týchto zmien. Áno, toto je tá správna cesta, vzájomná úcta, láska, rešpekt k hodnotám iných, ich vyjadreniu viery a ich naturelu. Ak nám toto bude vlastné, zvládneme akýkoľvek problém a dokážeme prijať akúkoľvek zmenu, ktorú budeme chcieť v zbore uskutočniť. Nech nám v tom všetkom pomáha náš nebeský Otec. Amen.

MICHAL ZAJDEN
predsedajúci zborový farár

FOTO J. PREDNÝ

HOMÍLIA

„Nežijem už ja, ale žije vo mne Kristus. A nakoľko teraz žijem v tele, žijem vo viere v Syna Božieho, ktorý si ma zamiloval a seba samého vydal za mňa.“ (List Galatským 2, 20.)

Počas druhej svetovej vojny istý veliteľ vydal nasledujúci príkaz: Každý krajčír nech vystúpi o krok vpred. V nasledujúcej minúte vystúpilo zo svojho miesta niekoľko vojakov. Veliteľ si zavolať k sebe prvého a povedal mu: „Keďže ste krajčírom, tak Vás poprosím, aby ste mi na mojej rovnošate prišli tento odpadnutý gombík.“ Vojak sa zadivil a trochu nesmelo povedal: „Prepáčte pane, ale Krajčír je moje meno, a nie povolanie.“ Potom sa aj ostatných, ktorí vystúpili, rad radom opýtal na ich povolanie. A zistilo sa, že Krajčír je aj v ich prípade meno, no nie ich povolanie.

Písmo sväté na mnohých miestach svedčí, že mnohí ľudia sa nazývajú „kresťania“, ale v skutočnosti nič spoločné so živým Kristom nemajú. Volajú sa kresťanmi, ale Krista nemajú vo svojom srdci. Pravá, živá viera v Ježiša Krista im je vzdialená. Aj o nich platia slová, ktoré sú adresované sardskému cirkevnému zboru: „Máš meno, že žiješ, a si mŕtvy.“ (Zjavenie 3, 1b.) Mnohí hovoria o sebe, že sú veriaci, že kráčajú podľa Božích prikázaní – žijú podľa nich, ale keď ich Boh zastaví a usvedčí v ich živote, tak aj o nich platí: „Máš meno, že žiješ, a si mŕtvy.“ (Zjavenie 3, 1b.)

Pozrime sa teda bližšie, aký je kresťanský život, o ktorom hovorí Písmo sväté a o ktorom aj sám apoštol Pavel zvestuje, keď hovorí: „Nežijem už ja,

ale žije vo mne Kristus.“ (List Galatským 2, 20.)

Kresťanský život a apoštolove slová hovoria, že Kristus, ktorý za nás umrel, ale pre nás – naše ospravedlnenie vstal aj z mŕtvych, žije v životoch veriacich ľudí. Kristus žije v ľuďoch skrze vieru. A toto je veľká príležitosť a výsada pre veriaceho, že v ňom žije Kristus. Preto nie je jedno, či niekto z nás je kresťan len menom, ako sa viacerí zo spomínaných vojakov volali Krajčír, ale aj povolaním, svojím životom žije kresťanský život. Je v tom veľký rozdiel.

Keď apoštol Pavel hovorí: „Žije vo mne Kristus“, tak tieto slová sú jeho osobným vyznaním toho, kto je pre neho Pán Ježiš Kristus.

Iste dobre vieme, že život apoštola Pavla nebola priama, rovná, pohodlná cesta, ale cesta kľukatá. Na konci svojej životnej cesty sa apoštol dostal do väzenia. Vo väzení ho čakala istá smrť. Toľko utrpenia, toľko zápasov kvôli neviditeľnému a do istej miery neslýchanému Bohu! Možno si niekto položí otázku: „Kvôli takémuto Bohu, ktorého ani nevidno, ani Ho nepočuť bol apoštol ochotný obetovať svoj život? „

Áno, bol ochotný. A práve vtedy napísal slová: „Nežijem už ja, ale žije vo mne Kristus.“ Život apoštola vôbec nebol beznádejný, ale vyznávačský život. A o takomto živote hovorí aj kresťanom v Galácii. Hovorí, ako možno aj prostredníctvom neho spoznať a stretnúť sa s Ježišom, so živým Kristom.

Keď apoštol píše tieto slová, je si plne vedomý, že umrie, ale pre neho je aj smrť víťazstvom. Neofutoval, že nasle-

FOTO L. LUKÁČOVÁ

doval Pána Ježiša Krista. Práve naopak, zvestuje evanjelium, že živý Kristus žije aj v jeho srdci.

Aj pre nás je dôležitá otázka: Žije Kristus v našich srdciach? Sme kresťanmi len na papieri, len menom, alebo sme skutoční Kristovi nasledovníci? Apoštol viackrát vo svojich listoch píše, že Kristus prišiel na svet, aby zachránil hriešnikov. Aj pre nás je tu milosť, ktorú nám Boh zadarmo ponúka. I my sa môžeme stretnúť so živým Kristom. Prostredníctvom Neho dostávame nový - večný život. Život, ktorý nám nikto nevezme.

Je tak mnoho ľudí, ktorí napriek tomu, že sa nazývajú kresťanmi, sa podľa toho vôbec nesprávajú. A sú aj takí, ktorí sa i snažia, ale predsa vždy do to-

ho niečo príde, a tak svoj boj viery vzdávajú. Áno, bez Ducha Svätého nedokážeme byť dobrými kresťanmi. Ale Boží Duch vždy znova a znova odpovedá na naše modlitby. On nás formuje a tvorí z nás nových ľudí.

Aká to veľká radosť, keď Duch Boží koná v nás svoje dielo! Keď koná dobrú prácu, premieňa nás a vďaka tomu dokážeme lepšie vytrvať v skúškach, pokušeniach. Dokážeme žiť život hodný mena kresťan. Áno, vďaka Pánu Ježišovi, vďaka Duchu Svätému dostávame silu, ktorá dokáže zmeniť náš život.

Preto hovorí Pavel Galatským s presvedčením a silou: „*Nežijem už ja, ale žije vo mne Kristus.*“ Ten, kto uverí v Ježiša Krista, zažije tento zázrak. Ten dokáže zanechať všetko staré, všetko zlé.

Sám na sebe začne badať, že sa mení, že má iné hodnoty a priority. Z egocentrického človeka sa stáva „kristocentrický“ človek. Človek, ktorý vo všetkom dôveruje Bohu. Ak niekto spozná Krista, tak ten sa dostane spod nadvlády vlastného ega a na toto miesto postaví Krista. Preto hovorí apoštol: „*Nežijem už ja.*“ Už viac nie som egoistom, ale som nasledovníkom Pána Ježiša Krista, som kresťanom. „*Nežijem už ja, ale žije vo mne Kristus*“ Ak si toto uvedomíme i my vo svojom živote a budeme takto žiť, potom vodcom nášho života nebude nikto iný ako Pán Ježiš Kristus.

Známy cirkevný otec Ambrózius, ktorý žil na konci 3. storočia po Kristovi, povedal: „Kto je pre mňa Ježiš? Keď potrebujem pomoc, On je môj všemohúci Záchranca. Ak hľadám liek na moje rany, On je mojím Lekárom. Ak utekám pred temnotou, On je mojím Svetlom. Ak je moja duša hladná, On je mojím Chlebom. Ak na mňa číha smrť, On je Večným životom. Ak túžim po sláve nebies, On je mojou jedinou Cestou. Pretože On je „*cesta i pravda i život*“ (Ján 14, 6.)

Aké vyznanie by sme vedeli povedať my? Kým je Ježiš pre nás?

Apoštol v tomto krátkom, ale výstižnom texte chce zdôrazniť iný životný štýl. Nový štýl života. Nový štýl života v živom Kristovi. Od ktorého dostávam silu na tento nový život. On zmení naše skutky, konania, túžby, reči. Teda, nielen naše meno bude kresťan, ako oní vojaci mali meno Krajčír, ale celý náš život bude svedčiť, že sme kresťania. To, že sme kresťania – Kristovi patriaci, bude naším povoláním. A možno, že popritom budeme krajčírmi, učiteľmi, lekármi..., a kto vie čo ešte. Naším hlavným povol-

aním však bude, že budeme žiť tak, aby náš život ukazoval na Krista.

Možno pochybujeme a pýtame sa: Dokážem to vôbec? Dokážem takto žiť? Nemajme obavy! Duch Boží nám pomôže takto žiť. Žiť tak ako Kristus. Ten, kto prijme Božiu milosť, bude mať nové srdce a bude chcieť takto žiť. Bude kresťanom nielen menom, ale naozaj.

Keď v nás žije Kristus, nemusíme sa trápiť, nemusíme sa siliť žiť svätý život. Len prosme, pokorme sa, spoznajme a vyznajme svoje hriechy, prosme o odpustenie, prosme, aby našou dušou rozmýšľal Ježiš, aby naším srdcom miloval On, aby On konal cez našu vôľu, aby On hovoril naším jazykom, aby On videl našimi očami. Nech vykročí naša noha, nech sa zdvihne naša ruka a nech On požehnané koná cez nás.

Toto boli skúsenosti apoštola Pavla, keď napísal: „*Nežijem už ja, ale žije vo mne Kristus.*“ V tejto Pavlovej výpovedi a v celom jeho živote nebolo sebauspokojenie, namyslenosť, samolúbosť, sebalútosť, samochvála. Nie. Bolo v ňom to, že miloval Pána Ježiša Krista. Chváľil sa Kristom, pokorne prijal všetko, čo ho v živote stretlo. Toto bola Pavlova skúsenosť, keď napísal: „*Nežijem už ja, ale žije vo mne Kristus.*“

Toto môže byť charakteristické aj pre nás, bratia a sestry. Ten život s Kristom môžeme žiť aj my. Prečo? Lebo „*tak Boh miloval svet, že svojho jednorodného Syna dal, aby nezahynul, ale večný život mal každý, kto verí v Neho*“ (Ján 3, 16). Toto evanjelium znie aj pre nás. Večný život je pripravený aj pre nás. Otázkou je, či ho chceme žiť. Amen.

ERIKA HLAČKOVÁ
zborová farárka

ROZHOVOR S BRATOM ZBOROVÝM DOZORCOM ING. KAROLOM PAVLŮ

Brat dozorca, čo sa v poslednom období v cirkevnom zbere urobilo z hospodárskej stránky?

Spomeniem dve zásadné rekonštrukcie, ktoré sú nevyhnutné pre otvorenie domova dôchodcov. Prvou je úplná rekonštrukcia celého krídla v Novom evanjelickom lýceu na ul. Palisády (bývalá ŠUP-ka), kde sme vymenili kúrenie, vodu kanalizáciu, elektrické rozvody, opravili okná a dvere a vytvorili nový byt pre školníka, čo nám umožnilo z pôvodného školníckeho bytu a z príslušných priestorov vytvoriť štyri menšie bytové jednotky, určené pre zamestnancov domova dôchodcov.

Prakticky ukončená je adaptácia pivničných priestorov pod bývalou kotolňou v Evanjelickom dome starostlivosti (EDS – bývalej evanjelickej nemocnici) na garáž a skladové priestory pre budúci domov dôchodcov. Bez týchto priestorov by bola prevádzka v domove dôchodcov prakticky nemožná.

Kedy bude uvedený do prevádzky domov dôchodcov?

Základnou podmienkou sú byty pre personál, garáž a sklady potrebné k prevádzke domova. Koncom júla tohto roka uvoľní vojenská duchovná správa priestory na prvom poschodí, aby sme mohli pokračovať v adaptácii domova dôchodcov. Časť v bloku B je už hotová a zvyšok stavebných úprav bude hotový

na jeseň tohto roka. Takže po stavebnej stránke bude prvá časť domova pripravená už o niekoľko mesiacov. Samozrejme, ťažšou úlohou bude organizácia a zabezpečenie prevádzky domova.

V poslednom čase sa opäť ozývajú hlasy, ktoré spochybňujú predaj budovy na Laurinskej ulici. Vy sám ste za tento predaj terčom obviňovania v časopise Protestantská Bratislava, ktorý rediguje Borislav Petrík – bývalý dozorca Bratislavského seniorátu a k autorom príspevkov tohto štvrťročníka patria napríklad Štefan Holčík – bývalý viceprimátor Bratislavy, zodpovedný za ochranu kultúrnych pamiatok v Bratislave, a Drahoslav Machala, ktorého meno je v agentúrnych zväzkoch ŠtB. Musel cirkevný zbor naozaj predat túto budovu, nebolo možné aj iné riešenie?

Samozrejme, riešenie mohlo byť viac. Stačilo, aby moji predchodcovia hospodárili zodpovednejšie. Napríklad, vtedajší seniorálny dozorca Petrík mal schváliť predaj domu na Michalskej ul. za 84 miliónov, podľa jej reálnej hodnoty a nie za púhych 840 000 svojmu známému. Alebo záhrada, ktorá patrila k vtedajšej Evanjelickej nemocnici o rozlohe vyše 4 000 m², bola takzvané „darovaná“ vtedajším dozorcom bez súhlasu nadriadených orgánov asi len preto, aby mohla byť o 6 mesiacov neskôr

predaná za 96 miliónov finančnej skupine...

Prečo sa pri iných predajoch majetku vyplatila realitnej kancelárii provízia vo výške 40% z predanej sumy a nie 4% ako je bežná obchodná marža za sprostredkovanie predaja nehnuteľností?

A mohol by som uviesť ďalšie príklady nezodpovedného hospodárenia za posledných desať rokov pred mojím nástupom do funkcie cirkevného dozorca.

Pri vtedajšej zadĺženosti zboru nebolo iné riešenie, ako predaj budovy, ktorá, mimochodom, vyžadovala generálnu opravu.

Jedine týmto predajom mohol Cirkevný zbor začať rekonštrukcie predovšetkým cirkevných budav a budov určených pre sociálne ciele. Len vďaka týmto peniazom sme mohli vyplatiť Zborový dom v Dúbravke, zaplatiť opravu EDS a opravy v Novom evanjelickom lýceu, v Novom kostole na Legionárskej ul. a v ďalších budovách. Budovu sme predali za 106 miliónov Sk, čo bolo o 13 miliónov viac ako úradný odhad. Zbavili sme sa nežiaducich nájomníkov a správcovskej spoločnosti CMPS, ktorá nám dlhovala na nájomnom iba za túto budovu tri milióny Sk. Pre ilustráciu – mohli sme si zobrať úver na všetky rekonštrukcie rádovo v desiatkach miliónov a predstavte si dnešnú situáciu v realitnej kríze, pri zdvojnásobení výšky úrokov a prakticky nemožnosti predaja akýchkoľvek budov...

Odpoveďou na Vašu otázku je, že sme nemali na výber. Iná cesta bola možná koncom deväťdesiatych rokov. Keby vtedy cirkevný zbor bol dôrazne trval na vrátení pozemku záhrady Evanjelickej nemocnice, mohli sme namiesto budovy na Laurinskej ul. predať tento po-

zemok. Žiaľ, moji predchodcovia túto príležitosť nevyužili, ale zneužili. A navyše nám svojou nedôslednosťou pri zameraní hranice pozemku EDS pri jeho preberaní v rámci reštitúcií skomplikovali život. Táto situácia znemožňuje vytvoriť prístupovú cestu z Partizánskej ulice na Bradliansku ulicu, ktorá je nezbytná pre prevádzku domova dôchodcov. Terajší majiteľ žiada za 45 m² nášho bývalého pozemku vyše milióna korún. Keby tento problém nebol, tak by sme v realizácii domova dôchodcov boli dnes určite oveľa ďalej.

Myslím, že základným problémom autorov článku v Protestanskej Bratislave je fakt, že sa definitívne skončilo rozkrádanie cirkevného majetku a jeho „rozpredaj“ za hanebne nízke ceny. Zdá sa, že autorom článkov v Protestanskej Bratislave vadí aj to, že v posledných piatich rokoch sme získali dva nové stánky Božie – vyplatili sme Zborový dom v Dúbravke (dokonca sme predčasným splatením ušetrili 2,5 milióna korún) a zrekonštruovali a otvorili sme kaplnku v priestoroch Evanjelickej nemocnice. Bez finančných prostriedkov z predaja budovy na Laurinskej by to nebolo možné.

Každý cirkevník sa môže presvedčiť o skutočnej situácii pri využívaní a správe cirkevného majetku. No chápem, že táto situácia naprosto nevyhovuje rôznym finančným skupinám.

„Vyber najprv brno z vlastného oka až potom uvidíš, ako vybrať triesočku z oka svojho brata“ (Matúš, 7. kapitola).

Brat dozorca, ďakujem za rozhovor.

**Zhováral sa MARTIN ŠEFRANKO
zborový farár**

TRI VÍKENDOVÉ STRETNUTIA KONFIRMANDOV A DORASTENCOV

FOTO L. LUKÁČOVÁ

Mesiac apríl má viacero rôznych prívlastkov. Ak by som mal vymyslieť ďalší, zvolil by som – apríl – mesiac „víkendoviek“. Myslím, že tento názov je naozaj priliehavý, keďže sa v apríli v našom senioráte konali tri víkendové stretnutia pre konfirmandov a dorastencov. Posledná z nich bola víkendovka pre konfirmandov a katechumenov nášho cirkevného zboru. Zúčastnilo sa na nej 38 mladých ľudí. (Treba pod-

tknúť, že náš zbor zorganizoval pre časť konfirmandov víkendové stretnutie už v marci. Konfirmandom na nej slúžili sestry farárky Anna Polcková a Erika Hlačoková a brat katechéta Martin Kováč.)

Tri aprílové víkendové stretnutia mali rovnaký program. Odchádzali sme už v piatok ráno, aby sme mali viac času sa spoznať, väčší časový priestor na rôzne aktivity, zamyslenia, biblické témy a na

Víkendovka pre konfirmandov v Častej 24.-26. 4. 2009

všetko ostatné, čo by mal každý správny konfirmand spoznať a zažiť. Prvou úlohou našich tinedžerov bolo rozdeliť sa do tímov. Ťažká úloha... Ten chcel byť s tým, ale nie s tamtým, tá nemá rada tú a s hentou si jednoducho nemá čo povedať. Ale Pán Boh chce, aby sme sa mali všetci radi a všetci si pomáhali. Každý tím si zhotovil svoj erb a po chut-

nom obede sme mohli vyraziť na zaujímavú hru. Súdržnosť tímov preverila spolupráca pri hľadaní papierikov – hriechov pod Golgotou. Každý z nich mal nazbierať čo najviac hriechov a zadeliť ich do skupín podľa 10 Božích prikázaní. Boli ich tam doslova desiatky. A nad nimi sa vypínali tri kríže. Dlh je zaplatený! Vyznaj svoje hriechy a príď

k Pánovi Ježišovi taký, aký si – to bolo hlavnou myšlienkou tejto hry. V piatok sa ešte konali rôzne športové aktivity, poriadne dostali zabrať aj hojdačky v areáli strediska. Večer sme sa stretli na spoločnom programe, zabavili sme sa, ale aj načerpali z múdrosti Božieho slova. Jeho zvesťou poslúžili „mládežník“ Jozef Grexa z Trnavy a brat farár Martin Šefranko.

Sobota sa niesla v hesle hlavnej témy víkendovky – Je len jedna cesta. Po ranných stíšeniach v chatkách, dopoludňajšom športovom zápelení a vedomostnom kvíze sme sa poriadne posilnili obedom a vyrazili podľa tajnej mapky k pokladu. Kto sa držal cesty a pozorne skúmal všetky indície, poklad našiel a odmena ho neminula. Boli žiaľ aj takí, ktorí zišli z cesty a v cieľi ich čakal len smútok. Aj vám to pripomína reálny život? Koľko je tých, čo nastúpili na cestu za Pánom Ježišom? A koľko tých, čo verne vytrvali? Ale tak ako v lese, i v živote je stále možnosť nájsť tú správnu cestu, aj keď s určitými komplikáciami, predsa prísť do cieľa. Po dobrej večeri nasledoval spoločný program. Opäť sme sa zabavili, ale i poučili. Biblickou témou poslúžil brat katechéta Martin Kováč. Slová toho večera zarezovali v mnohých srdciach. Sú dve cesty – úzka a široká. Aké sú a kam vedú? Dobrá otázka. No, po širokej asfaltovej ceste sa na Kriváň nedostaneš. To si musíš vybrať cestu sebazaprenia, ktorá je krásna, ale i namáhavá. To, čo ťa však čaká na jej konci, jednoducho stojí za to. Padla aj otázka na telo. Po ktorej ceste kráčaš ty? Je tvojou životnou cestou Pán Ježiš? Otázka, ktorá je aktuálna nie len pre mladých, ale pre každého jedného

z nás. Stojí Pán Ježiš v mojom živote na prvom mieste? Podriaďujem mu svoje myšlienky, konanie, rozhodovanie? Je skutočne mojím Pánom alebo len akýmsi amuletom, ktorý vytiahnem, keď sa mi to zdá potrebné?

Nedeľa nám ubehla veľmi rýchlo. Po ranných stíšeniach v chatkách a balení nasledovali mládežnícke služby Božie. Počas troch víkendov na nich konfirmantom poslúžili brat farár Radoslav Danko z Veľkých Levár, brat senior Boris Mišina a sestra farárka Erika Hlačková. Pán Ježiš povedal: „Ja som cesta i pravda i život. Nik neprichádza k Otcovi, ak len nie skrze mňa.“ Aké je dôležité prežiť túto veľkú pravdu vo svojom srdci a odpovedať na Božie volanie hlasným ÁNO, o tom opäť počuli naši konfirmandi a dorastenci aj na tejto víkendovke a mohli o tom všetkom slobodne premýšľať. Prosme spolu, aby ich konfirmácia bola skutočným osobným vyznaním ich viery a rozhodnutím pre jediného Spasiteľa – Pána Ježiša Krista, ktorý dáva nový a večný život. A premýšľajme spolu s nimi: Žijem reálne s Kristom, alebo sa zo mňa často stáva len pozorovateľ a štatista? Ó, Pane, ako často musíme v svojom živote prežívať tú veľkú, Tebou vyslovenú pravdu – „... bezo mňa nič nemôžete činiť.“

Na záver srdečná vďaka patrí každému, kto sa na príprave a realizácii víkendoviek podieľal. Popri už vyššie spomenutých to boli napr. Ladka Lukáčová a Matej Kučera (Kuči). Poďakovanie patrí aj nášmu cirkevnému zboru za finančnú podporu. Vďaka i za vaše modlitby, ktorých účinkov sme mohli priamo zažívať.

MARTIN KOVÁČ
zborový katechéta a archivár

JARNÁ „VÍKENDOVKA“ MLÁDEŽE 24. – 26. APRÍLA 2009

FOTO J. PREDNÝ

Víkendovka mládeže vo Veľkom Mederi 24. – 26. 4. 2009

Tentoraz bol cieľ jasný, dostať sa z Bratislavy na príťažlivé miesto, kde by sme mohli stráviť spoločný víkend a odbúrať stres a nánosy veľkomestského života. Tým miestom malo byť rekreačné stredisko v Matejkovej. Ale, ako sa hovorí: „Človek mieni, Pán Boh mení...“. Aj tentoraz Pán Boh menil a zmenil miesto pobytu z Matejkovej na Veľký Meder.

Nadýchli sme sa a poďakovali Bohu, že máme kam ísť, a išli sme. Aj keď to bola zmena neočakávaná, nebola zlá. Veľký Meder je bližšie ako Matejková, a tak prišli mnohí, ktorí nemohli zostať na celý víkend. Témou víkendu bola „Božia prozreteľnosť“ (tá sa zjavne prejavila už vo výbere miesta). V troch témach sme sa zamýšľali nad Božím konaním v našich životoch.

Čo to je tá Božia prozreteľnosť? Vie

Boh čo sa deje? Kam nás asi vedie? Aký zmysel majú jednotlivé udalosti v našich životoch? Môžeme dôverovať Bohu? To boli otázky, ktoré sme si kládli počas víkendu na témach aj po nich.

Dajú sa vôbec zodpovedať? Áno, dajú, ale odpovede vidíme väčšinou až s odstupom času. Udalosti, ktoré sú bolestivé a nepríjemné, ale aj tie príjemné a radostné, nemusia dávať zmysel v čase, v ktorom ich prežívame, a nemusia mať ani ten zmysel, ktorý im dávame. Právý zmysel teraz spoznať nemusíme. Ale učíme sa poznávať Boha a keď Ho poznávame, učíme sa Mu aj dôverovať. Vieme, že Boh nás neopúšťa. Nevidíme Ho vždy, nezdá sa stále prítomný a nevyhneme sa dôsledku hriechu, ale On stojí pri nás a vedie nás. Vedie k dobrému cieľu. Nezodpovedali sme si všetky

otázky. Ale to nebolo cieľom. Cieľom bolo položiť si ich a hľadať odpoveď v našich životoch. Nájsť Božie požehnanie a milosť. A okrem toho...

A okrem toho sme boli spolu ako ľudia, ako spoločenstvo. Spolu sme varili, jedli, prechádzali sa, hrali sme sa. (Asi legendárny bude výkon našich

niektorých účastníkov, ktorí odmietli skončiť baviť sa a ráno sme ich ani nemuseli budiť.) Znova sme sa dozvedeli niečo nové o sebe, o nás. Jednoducho... „víkendovka“.

ALICA KOPCOVÁ
členka cirkevného zboru

VERONIKA HOLUBOVÁ

TAKÝ JE NÁŠ TICHÝ SVET

*Nebo modré, tráva zelená
Vieme, čo láska znamená
Naše ruky jasne povedia
Čo ústa zatiaľ nevedia
Vnímajú s nimi čisté modré nebo
Hľad', mäkká tráva je krásne zelená
Telom precíť celý svet nemo
Daj lásku, čo veľa znamená
Aj keď teraz smutné uši máme
Vieme sa na svet veselo smiať
Očami vtáčie lety skúmame
Čo ešte viac môžeme si priať
Vidíme čisté, čisté modré nebo
Vieme, že tráva je krásne zelená
Vnímame svoj detský svet nemo
A pravá láska len zvuku ticha má*

Báseň nepočujúcej autorky z knihy
TICHOU RUKOU PÍSANÉ

FOTO J. PREDNÝ

PRÍHOVOR NA KONFIRMÁCIU V NOVOM KOSTOLE NA LEGIONÁRSKEJ V BRATISLAVE, 17. MÁJA 2009

Milí confirmovaní, rodičia, krstní a starí rodičia, milí bratia a milé sestry - či už ste medzi nami po prvý raz alebo chodíte na služby Božie do tohto kostola pravidelne!

Pri príchode do kostola som si dnes spomenul na confirmáciu z minulého roku. Jednak, pretože sa na nej aktívne zúčastnil náš najmladší syn, ale i preto, čo sme vtedy doma prežívali. V piatok pred confirmáciou sa vrátil domov náš starší syn s tým, že spadol na koleno, ktoré mu dlhodobo robí problémy. On vlastne ani neprišiel sám, ale museli ho privieźć, keďže skoro vôbec nemohol chodiť. V sobotu ráno som sa potom zobudil s bolesťami kolena i ja, pričom dodnes nemám tušenie, čo bolo príčinou. A tak sme našim doma ku všetkým prípravám a starostiam ešte pridali aj nás dvoch. Verím a želám Vám všetkým, aby ste na dnešný deň mali príjemnejšie spomienky.

So slávnosťou confirmácie je spojených skutočne veľa príprav - koho pozveme, kam sa pôjdeme najesť, aký oblek alebo šaty kúpime. Hádám pre väčšinu mladých ľudí je to prvá slávnosť v živote, v ktorej aktívne vystupujú. Ono predsa len z krstu si toho veľa nepamätáme a ďalšie podobné príležitosti prichádzajú neskôr. Jedným z dôvodov toho ruchu naokolo je určite i fakt, že confirmácia je vecou verejnou. Toto má niečo do seba. Vec verejná znamená, že všetko, čo sa tu bude dnes hovoriť a sľubovať, bude poveda-

né za prítomnosti svedkov. Všetci majú možnosť prísť a je tak trochu na škodu, že nás tu z nášho zboru nie je viac. Ak niečo povieme pred svedkami, verejne, naše slová majú väčšiu váhu. Confirmačné vyznania a sľuby sa nehovoria medzi štyrmi očami, nehovoria sa ani len v úzkom rodinnom kruhu, ale pred celým zhromaždením. V tejto súvislosti mi prichádzajú na um tiež pred širokou verejnosťou vyriešené slová starozmluvného Józua, ktoré si môžeme prečítať v závere rovnomennej knihy. Józua sa po Mojžišovej smrti stal vodcom izraelského národa a jeho úlohou bolo po odchode z Egypta obsadiť Pánom Bohom zaslúbenú zem. Na sklonku svojho života, keď splnil, čo mal, zhromaždil celý národ a voľne prerozprávané im povedal asi toto: „*Pozrite sa, je veľa možností, ako budete žiť. Okolo nás sú pohanské národy, ktoré slúžia rôznym bôžikom, my ale poznáme Božie nariadenia a zákony. Vyberte si teda, ako chcete žiť, komu chcete slúžiť. Na tomto mieste ale pred všetkými vami slávnostne vyhlasujem, že ja a môj dom budeme slúžiť Hospodinovi.*“

Vy, milí confirmandi, dnes ešte nevlastníte domy, nemáte rodiny v tom zmysle, ako ich spomínal Józua. Ale vaše dnešné vyznania by sme tiež mohli podobne prerozprávať. „*Uvedomujeme si, že okolo nás je veľmi veľa možností a ciest, ktorými sa môžeme uberať ďalej vo svojom živote. Uvedomujeme si, že cesta za Pánom Bohom dnes nie je naj-*

FOTO O. PINDROCH

Konfirmandi confirmovaní v Novom kostole na Legionárskej ul. 17. 5. 2009

Konfirmácia vo Veľkom kostole 24. 5. 2009

populárnejšia. Ale napriek tomu tu pred vami všetkými sľubujeme, že chceme ísť úzkou cestou života za Pánom Bohom, že naše konanie a rozhodnutia budú v súlade s tým, čo On od svojich nasledovníkov požaduje.“

Spomínal som, že konfirmácia je vec verejná a je dobre, že je to tak. Na druhej strane, mám niekedy obavy, aby nám pri všetkých prípravách a vonkajšom hluku neuniklo niečo zásadné. Verejná konfirmácia má svoj hlboko osobný rozmer, ktorý má pre náš život zásadný význam. Pán Boh vidí celý svet, pozná nás všetkých, ale v konečnom dôsledku je náš vzťah k Nemu vzťahom jednotlivca. Každý sa bude pred Ním zodpovedať sám za seba. Nie rodičia a krstní rodičia za deti, nie deti za rodičov, nie farár za zbor a nie zbor za farára. Rozmenené na drobné to okrem iného znamená i to, aby ste si ako konfirmandi každý sám/sama uvedomili, čo napríklad znamená váš sľub, keď sa dnes vrátite domov. Ako ovplyvní vzťah k vašim rodičom a súrodencom, v čom to bude od zajtra iné v triede medzi spolužiakmi? Je to príležitosť i pre rodičov, aby sa zamysleli nad tým, aké podmienky utvárajú pre svoje deti, aby tieto mohli Pána Boha viac spoznávať. Ako žije naša rodina – má v nej Pán Boh miesto? A určite je dnešný deň i príležitosťou na to, aby sme sa zamysleli každý sám nad sebou. Ako vieme a chceme ako zbor privítať dnešných konfirmandov, čo chceme robiť, aby sa medzi nami cítili dobre? A v konečnom dôsledku – ako je to s mojím konfirmačným sľubom? Priznávam sa k nemu, dodržiavam ho? Ako je to s mojím vzťahom k Pánu Bohu?

Ing. Peter Synak sa prihovára konfirmandom v Novom kostole na Legionárskej ulici

Budem veľmi rád, ak všetci, ktorí sme sa tu dnes stretli, budeme mať vôľu a chuť klásť si podobné otázky a zároveň múdrosť správne na ne odpovedať. Nečakajme s nimi na zajtrajšok. Dnešok bude najmä v rodinách našich oslávencov rušný, ale pokúsme sa nájsť si aspoň chvíľku času, tichý kútik, v ktorom nás ostatní nebudú rušiť. Táto investícia sa nám neskôr určite vráti.

Nakoniec mi dovoľte zaželať Vám všetkým pokojný, radostný, slnečný deň.

ING. PETER SYNAK
zástupca zborového dozorc
v Novom kostole

FILIP ĎURIŠ

VIEM

(Rep na biblický motív)

Viem, viem, že vo mne je niečo dobré, niečo zlé.

Viem o čom to je, viem to veľmi dobre.

Od prvého dňa, čo začneš žiť, „nemáš isté nič a všetko,
čo máš dnes, zajtra to nemusí byť“.

Život ťa skúša každý jeden deň,
smola a šťastie „je tu s tebou ako tvoj vlastný tieň“.

Na výber máš cesty dve:

dobrá alebo zlú.

Kam sa vyberieš, zveruj svojmu Bohu.

Boh je tvoj druhý Otec, tvoj nadradený Pán,
pomôže ti všade, preto Ho v srdci mám.

Boh ťa ma rád, miluj aj ty Jeho,

potom život nebude pre teba žiadne peklo.

Bude to pre teba ľahké, cesta mliečnou cestou.

Aj keď v každom z nás vrie neskutočné peklo,
s Ježišom to prekonáš a uvidíš svetlo.

(Filip Ďuriš napísal rep na hodine evanjelického náboženstva, inšpiroval sa textom z listu Rímskym, 7. kap.: „Viem totiž, že vo mne, to jest v mojom tele, neprebýva dobré, lebo vôľu k dobrému mám, ale nemám sily, aby som to vykonal. Nečiním totiž dobré, čo chcem, ale robím zlé, čo nechcem. Ale keď robím, čo nechcem, nie ja to robím, ale hriech, ktorý prebýva vo mne... Podľa vnútorného človeka s radosťou súhlasím s Božím zákonom, ale vo svojom tele vidím iný zákon, ktorý bojuje proti zákonu mojej mysle a zotročuje ma zákonom hriechu, čo je v mojom tele. Biedny ja človek! Kto ma vytrhne z tohto tela smrti?“ (List Rímskym 7, 18 - 20 a 22 - 23))

Kurzívou sú frázy použité z iného repu.

AKO SI (NE)POKAZIŤ ŽIVOT

Víkendový pobyt UPC MOSTY v Budapešti

FOTO M. BALIKO

Víkendovka UPC MOSTY v Budapešti, máj 2009

Univerzitné pastoračné centrum (UPC) MOSTY má niekoľkoročné partnerstvo s podobným evanjelickým centrom v Budapešti. Preto sme tento semester pripravili pre našich spolupracovníkov a členov predĺžený prvomájový víkend v tomto blízkom a peknom meste. Využili sme aj kontakt so slovenským evanjelickým cirkevným zborom v Budapešti, ktorý nám pomohol zabezpečiť vhodné priestory na bývanie a spoločenskú miestnosť v slovenskom kolégiu.

Vysokoškolský kaplán Peter Mozola mal v piatok biblický výklad na tému „Ticho v našich životoch“. Hľadali sme odpoveď na otázku, prečo sa nám niekedy zdá, že Boh „mlčí“, keď my by sme tak veľmi potrebovali počuť Jeho hlas v rozličných situáciách a životných skúškach, v ktorých sme sa ocitli. Uvedomili sme si, že mlčanie je prirodzenou súčasťou Božej komunikácie s nami a že aj my sa potrebujeme učiť okrem

hovorenia aj mlčať a počúvať, čo nám chce povedať Boží Duch cez Bibliu, skúsenosti, poznanie a cez druhých ľudí.

Na ďalšom spoločenstve v sobotu sme sa navzájom informovali o situácii v jednotlivých malých spoločenstvách a vyhodnocovali sme kvalitu a úspešnosť jednotlivých programov UPC MOSTY. Pozitívne sme hodnotili hlavne postupný rast členov v malých učeníckých spoločenstvách, ktoré sa stretávajú každý týždeň v utorok večer a navštevujú ich študenti, pracujúci a rodiny, ale aj možnosť stretávať sa pravidelne na nedeľných službách Božích v KLUB-e 31, ktorý je súčasťou priestorov UPC MOSTY v Mlynskej doline.

V nedeľu doobeda paralelne so službami Božími v Bratislave sme mali posledné spoločenstvo na tomto víkendovom pobyte, ktoré sme venovali poďakovaniu za uplynulý týždeň a za Božie požehnanie, modlitbám za osob-

né životy našich blízkých a hlavne početnú skupinu študentov, ktorí nemohli byť s nami, pretože sa pripravujú na bakalárske alebo magisterské skúšky; rozoberali sme tému „Ako si (ne)pokaziť život“, ktorú na základe evanjeliového príbehu o stratenom synovi, vidol kaplán Martin Balko. Diskutovali sme o tom, ako si niektorí ľudia okolo nás pokazili svoje vzťahy v rodine, z ktorej pochádzajú alebo si založili, ako si vedia ľudia pokaziť svoju profesionálnu kariéru a budúcnosť a ako sa dá zničiť spoločenstvo vzťahovo i duchovne. Chceli by sme sa vyvarovať deštruktívneho správania vo svojich rodinách, prácach i v spoločenstve cirkevi a, naopak, žiť v zdravých rodin-

ných vzťahoch, poctivo si robiť svoju robotu a prispieť k obnove nášho cirkevného zboru.

Z Budapešti sme si odniesli veľa príjemných dojmov a zážitkov. V slovenskom cirkevnom zbore sme sa stretli s veľmi milým privítaním zo strany pani farárky Hildy Gulácsiovej-Fabulyovej a celej jej rodiny, ale boli sme aj šokovaní, akým spôsobom komunisti za totality zdevastovali tento slovenský zbor a chrám, ktorý násilne odobrali a protizákonne prerobili na tzv. „športový kostol“, z ktorého spravili telocvičňu na rozličné alternatívne bojové umenia.

MARTIN BALKO
zborový kaplán

SPOLOČNOSŤ

Naše deti budú žiť v inom svete ako my

Podľa prieskumu k tomu, aby sa spoločnosť udržala pri života viac ako 25 rokov, musí mať pôrodnosť 2,11 dieťaťa v rodine. Ak má menej, vymiera. Historicky sa žiadnej kultúre s priemernou pôrodnosťou 1,9 nepodarilo znovu obnoviť. Pôrodnosť 1,3 je nemožné zvrátiť, pretože by to trvalo 80 až 100 rokov, a neexistuje taký ekonomický model, ktorý by spoločnosť udržal.

V roku 2007 bola priemerná pôrodnosť vo Francúzku 1,8, v Anglicku 1,6., v Grécku 1,3, v Nemecku 1,3, v Taliansku 1,2, v Španielsku 1,2. V celej Európskej únii je priemerná pôrodnosť 1,3.

Historický výskum nám ukazuje, že tieto čísla je nemožné zvrátiť. O pár ro-

kov Európa, ako ju dnes poznáme, prestane existovať. Napriek tomu populácia v Európe neklesá. Ako je to možné?

Islamská imigrácia

Od roku 1990 asi 90 % všetkej imigrácie do Európy tvorí islamská imigrácia. Kým u Francúzov je priemerná pôrodnosť 1,8, u francúzskych moslimov je to 8,1. Je to prvá krajina, kde je viac mešít ako kostolov. 30 % všetkých francúzskych detí pod 20 rokov sú vo Francúzsku moslimovia. Vo veľkých mestách je to 40 %. O 39 rokov sa Francúzsko stane islamskou republikou.

Za niekoľko posledných rokov stúpla moslimská populácia vo Veľkej Británii

z 80 000 na 2,5 milióna. Je tam viac ako 1000 mešít (mnohé bývalé kostoly). V Holandsku bude o menej ako 15 rokov POLOVICA populácie moslimská. Podobná situácia je aj inde. Napríklad 40 % celej ruskej armády budú o pár rokov tvoriť moslimovia.

Nemecká vláda vydala vyhlásenie, v ktorom sa tvrdí, že pokles nemeckej populácie už nie je možné zastaviť a zvrátiť. Do roku 2050 to bude moslimský štát.

Muammar Kaddáfí (pozn: líbyjský diktátor) vraví: „Nepotrebujeme teroristov, nepotrebujeme samovražed-

ných útočníkov. Viac ako 50 miliónov moslimov v Európe ju zmení za pár desiatok rokov na moslimský kontinent.“

V súčasnosti je v Európe 52 miliónov moslimov. O ďalších 20 rokov sa toto číslo podľa predpovedí nemeckej vlády má zdvojnásobiť na 104 miliónov.

V Kanade je situácia podobná...

Svet, v ktorom žijeme, dnes my nebude svetom, v ktorom budú žiť naše deti a naši vnuci.

Voľný preklad z videa: <http://www.youtube.com/watch?v=6-3X5hIFXYU>

CIRKEVNÉ SPOMIENKY DR. ING. PETRA ZAŤKU (pokračovanie)

Zrušenie zákona o vyradení Nemcov

Od roku 1940 do konca druhej svetovej vojny jestvovala samostatná nemecká ev. cirkev a. v. na Slovensku, teda asi päť rokov. V posledných mesiacoch tejto vojny sa väčšina Nemcov „zachraňovala“! Do Nemecka. Vyprázdnilí niekde aj celé dediny, prípadne oblasti, v ktorých žili kompaktnjšie. A po skončení vojny došlo ešte k núteným presunom slovenských Nemcov do Nemecka, ktorému boli takí verní počas celej vojny. Na Slovensku ich zostalo veľmi málo a väčšie skupiny nezostali nikde. Nemohli teda tvoriť samostatné cirkevné zbory, tým menej vyššie organizácie. Okrem toho ani štát nesúhlasil s existenciou samostatnej nemeckej cirkvi.

Vzhľadom na tieto okolnosti odvolal Zbor povereníkov SNR uznesením zo

dňa 3. augusta 1945 schvaľovaciu doložku k cirkevnému zákonu ev. cirkvi a. v. vyradení Nemcov a súčasne odvolal aj schvaľovaciu doložku k ústave nemeckej ev. cirkvi a. v. (vyhláška Úradu predsedníctva Zboru povereníkov SNR č. 253 ÚV z r. 1945). Následkom toho vstúpila v pôvodnom znení do platnosti ústava Ev. cirkvi a. v. na Slovensku, prijatá na synode v Trenčianskych Tepliciach v roku 1921, a to výslovným konštatovaním citovanej vyhlášky.

V uznesení Zbor povereníkov SNR súčasne stanovil, že nemecké ev. cirkevné zbory a. v. a senioráty, ako aj maďarské cirkevné zbory a senioráty nemôžu tvoriť organizačné jednotky v rámci ev. cirkvi a. v. na Slovensku ako právne osoby. Ďalej určil, že bohoslužby a cirkevné obrady v rámci Ev.

cirkvi a. v. na Slovensku majú sa odbovovať spravidla v štátnom jazyku. Konečne stanovil, že systemizovanými duchovnými stanicami po nemeckej cirkvi bude disponovať Ev. generálna cirkev a. v. na Slovensku s tým, že je to potrebné na „zvýšenie úrovne národného a mravno-náboženského života a na hradenie duchovných strát, ktoré veriaci utrpeli spontánnou účasťou na odbojovom a povstaleckom hnutí“.

Nuž, či nie je priam dojemné, ako sa vtedy staral štát o mravno-náboženskú úroveň slovenských evanjelikov a ako ocenil ich účasť na odbojovom hnutí?

Konečne táto vyhláška dočasne upravila aj majetkové otázky zaniknutých nemeckých a maďarských zborov a vyšších cirkevných organizácií, a to tak, že v ods. 2 lit. B stanovila:

„Majetky ústredia zrušenej nemeckej ev. cirkvi a. v. v bývalej Slovenskej republike, ako verejnoprávnej korporácie nemeckých a maďarských ev. cirkevných zborov a. v. a seniorátov, podnikov, ústavov, združení a inštitúcií každého druhu, počítajúc do toho každý hnutel'ný a nehnuteľný majetok, archívy a cirkevné matriky ako verejnoprávne listiny, dávajú sa do správy Ev. cirkvi a. v. na Slovensku...“. V ďalšej časti ustálila, že „konečne právne uvedené otázky vyrieši Ev. cirkev a. v. na Slovensku v novej cirkevnej ústave“.

Predstavitelia cirkvi nelenili. Už 16. apríla 1947 synoda v Turčianskych Tepliciach vyniesla zákon, ktorým:

1. zrušila zákon o vyradení nemeckých evanjelikov zo zväzku Ev. cirkvi a. v. na Slovensku,

2. zmenila názov cirkvi,

3. rozšírila platnosť cirkevnej ústavy na celé územie Československej republiky,

4. doplnila § 237 svojej ústavy ustanovením: „Hnuteľný a nehnuteľný majetok, ako aj všetky práva a záväzky bývalých nemeckých a maďarských cirkevných organizačných jednotiek (ústredie, senioráty, zbory, podniky, ústavy, združenia a iné inštitúcie) sú na základe písmena b vyhlášky č. 253/1945 V a v zmysle § 243 cirkevnej ústavy vlastníctvom slovenskej evanjelickej a. v. cirkvi.“ S majetkami, ktorých vlastníctvo prešlo alebo prejde na základe odseku 2 a 3 na generálnu cirkev, naloží generálna cirkev podľa úpravy generálneho konventu, majúc na zreteli potreby a záujmy patričných zborov a seniorátov,

5. upravila postup pri tvorbe organizačných útvarov generálnej cirkvi mimo územia Slovenska,

6. pozmenila a doplnila ďalšie ustanovenia ústavy.

Tento cirkevný zákon nenadobudol účinnosť, pretože ho štátna správa neschválila, hlavne pre stanovisko československej cirkvi. Bude o tom reč ďalej.

(Pokračovanie nabudúce)

O SILU PROSÍM ŤA

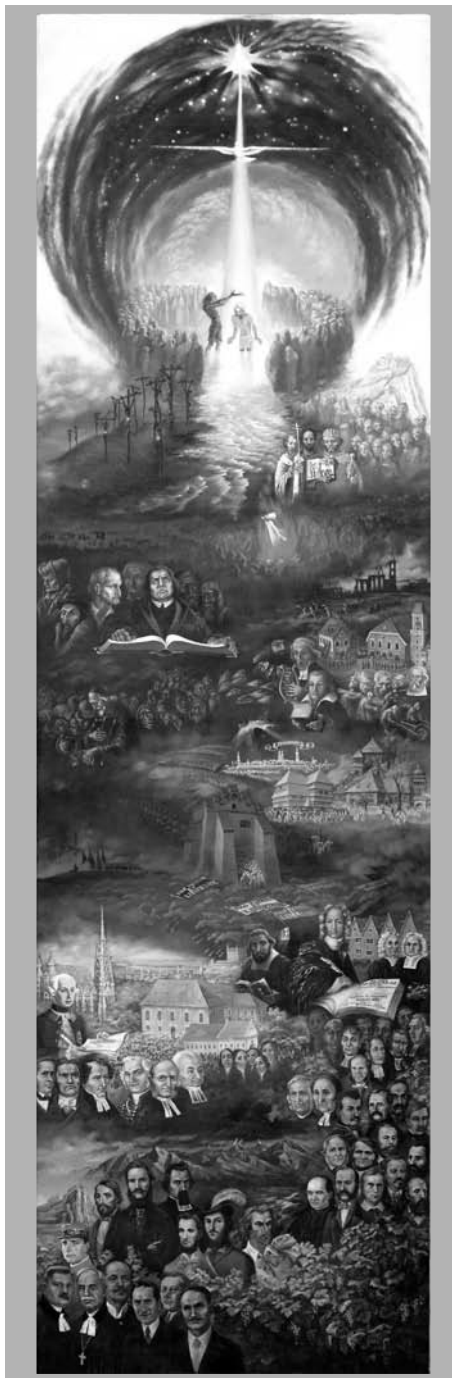
V hmlistých, upršaných a šedivých dňoch v nemocnici ležala jedna stará žena, ktorá zápasila s ťažkou chorobou. Ležala na lôžku a dívala sa na okno, po ktorom stekali kvapôčky dažďa. Slza jej vyhĺkla z očí. Veľmi ťažko znášala chvíle, keď bola sama. Stíšila sa a k Bohu volala: „Pane, o silu prosím Ťa. Amen.“ Keď si spomenula na blízkych – ktorí ju ešte pred malou chvíľou boli navštíviť, pocítila zovretie v srdci – ako jej veľmi chýbali. Ten pocit samoty dobre poznala. Cítila sa tak i napriek tomu, že vedela, že jej Boh a Pán je s ňou. Starostlivá starenka, ktorá svoje deti i vnúčatá veľkou láskou zaopatřila a milovala, bola zrazu nešťastná, bez povzbudení a potešenia. Boj s chorobou, ktorý viedla, ju pripravil o životné sily i o radosť. Kiežby v tej chvíli prišiel niekto, kto by jej do života vniesol trošku optimizmu a radosti. Ako veľmi potrebovala byť milovaná! Tu jej padol zrak na slová v knihe, ktorú mala na stolíku pri posteli: „Ochraňoval som Ťa láskou.“ Nahliadla do nej viac a kniha hovorila o Bohu – akou nesmiernou láskou ju miloval. Hovorila o tom, že Boh si ju dokonca zamiloval. Práve toto ju prinútilo si tie slová čítať znova a znova. Na chvíľu zostala naplnená zvláštnym pokojom. Odložila knižku, zavrela oči a s povzdychom vyslovila: „Kiežby bola pravda to, čo je tu napísané, že ma Boh miluje a že sa z toho môžem tešiť!“ Otvorila oči a keď sa znovu pozrela na kvapôčky na okne, žiarilo na ne oslnivé biele svetlo, ktoré dalo kvapôckam zvláštny lesk. Bolo to krásne! Pomyslela si: „Bože, prečo plytváš toľkou krásou...? – Prečo mrháš takým drahým svetlom...?“ Zostala na chvíľu ticho a počúvala, či jej dá niekto

odpoveď na otázku. Hlas Boží jej povedal: „Aby som ťa tou krásou potešil. Veď mi na tebe záleží.“ Po chvíli prišiel lekár, a tak sa starenka s lekárom dala do rozhovoru. Pýtala sa: „Veríte v Boha?“ Lekár povedal: „Neviem, či sa to dá nazvať vierou, ale viem, že keď sa aj tisíce lekárov neúspešne pokúšajú vyliečiť človeka, ktorý nemá nádej, viera v Boha to niekedy dokáže. Myslím si, že ak Boh skutočne existuje... má veľkú moc. Len jedno nepochopím, ako by nás mohol milovať.“ Starenka hľadela na lekárovu úprimnosť a zvláštnu vieru a túžila mu odpovedať tak, aby sa rozhodol veriť v Boha. Starenka povedala: „Ako viete, že sa do vás niekto zamiloval a že ste milovaný?“ „Dúfam, že ste sa do mňa nezaľúbili!“ zasmial sa lekár. Odpovedal jej: „Vytuším to – cítim to v srdci i v duši. Kto ma miluje? Je to moja manželka, ktorá mi preukazuje lásku a potešuje ma, keď potrebujem povzbudiť. Z lásky mi dáva všetko, čo má.“ Starenka mu povedala: „Ó, ako dobre poznáte lásku, keď dávate milovanému to najlepšie, čo máte. Ale nie je to málo? Necítite, že ste dostali málo lásky? Pred chvíľkou som bola smutná, že som ostala sama, ale Boh ma potešil.“ Lekár dodal: „To je dobre, len tak ďalej..., ale už budem musieť odísť.“ Povedala: „Počkajte chvíľu, nech dopoviem. Boh ma potešuje, či v to veríte alebo nie... On dáva povzbudenie v ťažkostiach i bolestiach. Z lásky väčšej než tá ľudská dáva i to posledné, čo má. Poznáte Jeho jediného syna Ježiša? Boh nám všetko zlé odpustil a cez obeť svojho Syna nám okrem odpustenia dal aj príležitosť na nový život v nebi. Žiť večne v radosť a bolesti je niečo také nádherné, ako byť zaľúbený. Po-

máha nám po celý čas – celý život – počas celej tejto našej cesty. Z lásky mi dal viac než potrebujem, dal mi i to, po čom som túžila a nikomu o tom nepovedala. Dal mi silu, o ktorú som prosila, dokonca mi jej dodal i nadbytok. Prosím, premýšľajte o Jeho láske.“

Lekár odišiel a premýšľal, čo za podivuhodnú chvíľu prežil a slová starency mu stále zneli v ušiach. Po hodine sa chcel ešte so starenkou rozprávať o Bohu, ale starenka už nebola medzi živými. Umrela, a keď mal lekár prísť k jej rodine, pocítil úzkosť a veľkú stratu osoby, ktorú mal i on rád. Starenka bola jedna z mála pacientov, ktorí sa na nič nesťažovali – ani vo veľkých bolestiach. V ruke držal knihu, čo po nej ostala v izbe a prečítal si nápis: Ochranoval som ťa láskou.“ Vtom si všimol záložku a otvoril knihu na tom mieste. Na stránke bolo ceruzkou napísané: „Chcela som vidieť svetlo... tešiť sa z dní a cítiť, že som milovaná, ale pocítila som väčšiu lásku než lásku od kohokoľvek z ľudí. Uvidela som svetlo – svetlo jasné, biele a čisté. A ten, čo ma takto miloval, bol pri mne vo chvíli úzkosti. Zostal so mnou, keď ma všetci opustil. Potešil ma láskou. Ochranoval ma láskou“ A tak lekár prišiel za starenkinou rodinou s jej slovami: „Boh si vašu milovanú vzal k sebe a necítila bolesť, ale radosť.“ Pokračoval: „Práve pred smrťou prežila najkrajšie dni s jej Bohom za celý svoj život, lebo ju naplnil láskou. Väčšieho povzbudenia a väčšej viery ako mala ona, som ja sám nikdy nepoznal.“ Rodina a blízki mohli s pokojom odísť, vypevadiť svoju najdrahšiu na jej poslednej ceste na tomto svete a pochovať ju. „Pokoj Vám!“ vyslovil kňaz pri jej hrobe a lekár dodal: „... a veľa lásky.“

MARTA VALENTOVÁ
členka cirkevného zboru

VYSVETLUJÚCI KOMENTÁR k historickému obrazu v Malom evanjelickom a. v. kostole na Panenskej ulici v Bratislave

V roku 1980 bol z iniciatívy vtedajšieho zborového farára v Bratislave ThDr. Miroslava Kýšku a podľa plánov Prof. Ing. arch. Eugena Kramára obnovený a zrekonštruovaný Malý kostol na Panenskej ulici. Vďaka sústredenému premýšľaniu, ako kvalitne zveľadiť interiérom pri rešpektovaní historickej podstaty pamiatkového objektu, sa podaril zámer, ba rozšíril sa na celý areál s átriom taký potrebný pre rozličné príležitosti na Panenskej ulici. Celá realizácia znamenala množstvo brigádnických hodín.

Logickou zmenou v interiéri – presunom kazateľne na priečelie – sa vytvoril priestor pre rozličné úvahy – sprvu bol na tomto mieste zavesený luster. Až neskôr prevážil názor, že kazateľňa potrebuje vyváženie výtvarným dielom; najskôr sa uvažovalo o textilnom závese, ktorý by sa dal odstrániť, ak by bol nepriaznivo prijatý. Ale náklady na túto realizáciu by boli bývali nereálne, a tak som nakoniec bola oslovená ja. V roku 1985 nebolo jednoduché podujat sa na takúto rozsahom veľkú prácu. Jedného dňa však prišla inšpirácia natoľko imperatívna, že mi nezostalo nič iné, len podriaďiť sa, namaľovať skice a začať zbierať historický materiál, usporiadať a doplniť si vedomosti o rozhodujúcich etapách histórie a osobnostiach. Potom som si kúpila rolu šepsovaného plátna a tak v priebehu roka vznikol obraz histórie evanjelikov na Slovensku, presnejšie v Bratislave, rozmerov 1,5 x 5,5 m,

ktorý sme upevnili na stenu Malého kostola k 1. adventnej nedeli r. 1986 (pozn: teda na pamiatku posvätenia Malého i Veľkého evanjelického kostola v Bratislave).

Prvou časťou, takmer tretinou obrazu, je štvorec a v ňom druhý dokonalý tvar – guľa vesmíru, uprostred ktorej sa stala udalosť rozhodujúca pre všetkých kresťanov – krst Pána Ježiša. Vo chvíli, keď sa vyliala voda Jordánu z plných rúk Jána Krstiteľa, rozžal sa ostrý kužeľ svetla, voda zasvietila v ňom, zleťala holubica Ducha Svätého, rozopla krídla a vytla horizontálu kríža. Vtom sa ozval hlas a zatíchla všetka vrava a šepoty, iba Jordán ticho tiekol do budúcnosti...

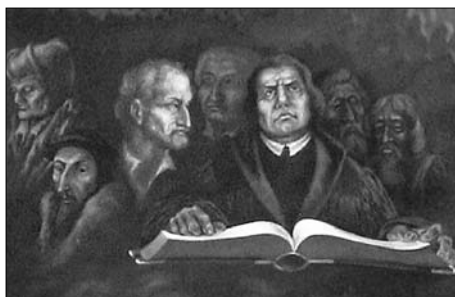
A od tej chvíle sa začínajú dejiny kresťanstva, najskôr ich prenasledovaním na krížoch.

Vierozvestcovia Cyril a Metod s kniežaťom Rastislavom, dolu Ján Hus na hranici

Potom nasleduje slovienska prítomnosť v Európe a príchod vierozvestcov Cyrila a Metoda na Veľkú Moravu r. 863, ktorých zásluhy boli mimoriadne. Priniesli základ pre duchovný život – preklad Novej zmluvy, vytvorili písmo a starosloviencinu presadili ako bohoslužobný jazyk, štvrtý popri hebrejčine, latinčine a gréčtine (akí sme vtedy boli svetoví). Devín, najvýznamnejšie hradisko Veľkej Moravy, v zelenej farbe je predstavený tak, ako ho na základe archeologických vykopávok zrekonštruovali znalci, vedci.

Významnou osobnosťou, ktorej vplyv dôrazne zasiahol aj Slovensko, bol Ján Hus, kritik a naprávateľ pomerov v cirkvi i jej praktík, čo mu nakoniec vynieslo odsúdenie na upálenie v Kostnici v r. 1415. Takmer na rok presne sa splnila aj jeho predvídavosť, keď povedal: „Hus upália, ale za mnou o sto rokov príde labuť, a tú neupália“. V r. 1517 – teda o 100 rokov – pribil Dr. Martin Luther na dvere wittenberského chrámu 95 výpovedí, ktorými sa začala reformácia cirkvi. Tu je ten rozhodujúci bod v histórii kresťanstva, ktorým sa

Zľava: Erasmus Rotterdamský, Ján Kalvín (dolu), Filip Melanchton, Johann Bugenhagen (vzadu), Dr. Martin Luther, Konrad Cordatus, Leonard Stöckel

rozdělili dve výrazné vývojové línie. Luther svoje reformačné argumenty našiel v Písme svätom, ktoré preložil do nemčiny, aby ho sprístupnil všetkým. Najbližšími spolupracovníkmi mu boli spovedník Johann Bugenhagen a literárne mimoriadne nadaný Filip Melanchton. Na obraze naľavo je švajčiarsky reformátor Ján Kalvín a filozof Erasmus Rotterdamský, napravo od Luthera sú dvaja kňazi, ktorí na Slovensku pochopili a prijali reformačnú myšlienku, kremnický Konrad Cordatus a Leonard Stöckel, ktorý nielenže udržiaval s Lutherom čulé písomné kontakty, ale ako vzdelanec v Bardejove vytvoril školu, ktorej ustanovil aj prvé školské zákony – *Leges scholae Bartfensis* a vyslúžil si význačné ocenenie právlastkom „*Praeceptor Hungariae*“ – učiteľ Uhorska.

Prvá polovica 16. storočia znamenala prudký nástup reformačného prúdu na Slovensko – k reformácii pristupovali celé cirkevné zbory s kňazmi i šľachticmi. Zároveň do Európy prichádzali Turci, ktorým sa po bitke pri Moháči r. 1526 otvorili brány strednej Európy a Slovensko – Horné Uhorsko – sa na

Palatín Juraj Thurzo (vľavo), Eliáš Láni, Juraj Tranovský (dolu), Tobiáš Masník, Ján Simonides, Ján Pilárik (vpravo), galejníci (vpravo dolu), mesto Šoproň (vľavo dolu)

160 rokov ocitlo v susedstve tureckého polmesiaca – preto sa vpravo nachádza spomienka na ich plienenie a odvláčanie do zajatia.

Palatín Juraj Thurzo, pán Váhu a Tavier, ktorý sídlil na Oravskom hrade, bol jedným z najhorlivejších šľachticov – evanjelikov 16. st. (s Illeshazyovcami). Spolu so svojím kňazom, bytčianskym seniorom Eliášom Lánim, inicioval a pripravil neskôr slávnú Žilinskú synodu (r. 1610), kde sa ustanovila existencia evanjelickej cirkvi v Hornom Uhorsku. Eliáš Láni bol duchom bohato obdarovaný básnik, plánoval vytvoriť evanjelický kancionál i pripravil viacero skôr trúchlivých piesní (Ač jest mé srdce smutné, Ač mne Pán Bůh ráčí trestati...). Treba spomenúť, že rozvoj reformácie v 2. polovici 16. st. umožňoval humanisticky a znášateľne založený panovník na rakúskom tróne, Maximilián II. V tomto období 90 % obyvateľov Slovenska boli luteráni, ako

Ján Amos Komenský a žiaľ ľudu, keď opúšťal vlasť

o tom do Vatikánu referoval ostrihomský arcibiskup Pázmán a okrem troch rodín aj všetka šľachta.

Nasledujúce 17. storočie znamenalo postupne narastajúcu neznášateľnosť a z Ríma iniciovaný cirkevný útlak. V Čechách po bitke na Bielej hore r. 1620 nastalo kruté prenasledovanie protestantov – váhavejší prestúpili, verní odchádzali do exilu, ako Ján Ámos Komenský – filozof, učiteľ národov a posledný biskup Jednoty bratskej, celoživotný exulant, ktorému Uhorsko načas poskytlo azyl. Jeho vrstovník, takmer na deň presne narodený (24. 3. 1592) Juraj Tranovský z Třanovic pri Těšíne v Sliezsku, tiež našiel na Slovensku svoj nový domov, najskôr na Orave a nakoniec, na posledných šesť rokov života, zakotvil v Liptovskom Sv. Mikuláši. Boli to nezvyčajne plodné roky, pretože zrealizoval Lániho zámysel a usporiadal evanjelický kancionál Cithara Sanctorum, do ktorého prispel mnohými piesňami a vydal náš známy a všelikde dodnes užívaný Tranoscus. A to všetko za necelých 45 rokov života.

JANKA KRIVOŠOVÁ
zborová presbyterka
(Pokračovanie nabadúce)

PREČO TÍMOVU PRIPRAVOVAŤ SLUŽBY BOŽIE?

V minulom roku sme si pripomenuli 40. výročie obnovenia evanjelickej mládeže a biblických hodín v našich bratislavských chrámoch. V pokore sme ďakovali Pánu Bohu, že nepohrdá „*dňom malých začiatkov*“ (Zachariáš 4, 10).

Malá skupinka tajne sa stretávajúcej evanjelickej mládeže sa aj počas náboženskej neslobody rozrástla nielen na pôde nášho cirkevného zboru, ale aj po Slovensku a v zahraničí. Z Božej milosti z našej bratislavskej evanjelickej mládeže vyšli viacerí naši biskupi, seniori, farári, misijní pracovníci, dozorcovia, presbyteri... Ak si položíme otázku, prečo - v prvom rade to bola Božia milosť, ktorá „nepohrdla dňom malých začiatkov“ a túžbou vrátiť evanjelickú mládež do našich cirkevných zborov. Aj na tomto mieste chcem poďakovať vedeniu nášho cirkevného zboru, že napriek nebezpečnej dobe v totalitnom režime hľadalo možnosti, ako malú skupinku začleniť do nášho cirkevného zboru (nešpory, biblické hodiny, spevokoly). Vďaka za všetkých, ktorí mali vtedy odvahu viery k nevyhnutným zmenám pre dobro zboru i celej cirkvi. Aj vtedy si to vyžadovalo vieru, odvahu, ochotu meniť zaužívané, vystaviť sa nepochopeniu, prijať visačku „sektára“, milovať aj tých, čo jednoducho „informovali“ Štátnu tajnú bezpečnosť o rôznych aktivitách mládeže. Vďaka Pánu Bohu, že aj napriek rôznej nedokonalosti a zlyhaniu nás bývalých „mládežníkov“ je už vyše 40 rokov zachovaný misijný charakter práce zboru a rôznych zložiek nášho cirkevného zboru (asi 20 skupín: deti, dorast, mládež, rodiny,...). Prečo to pripomínam?

V tomto roku si pripomenieme, že máme už 20 rokov náboženskej slobody na Slovensku. Ako ju využívame? Sme vďační za všetky aktivity nášho cirkevného zboru v duchovnej i hospodárskej činnosti, ktoré budujú náš cirkevný zbor. Nič z toho nechceme a nemôžeme prehliadnuť. Súčasne si uvedomujeme, že návštevnosť našich bohoslužobných podujatí klesá, nízke počty detí na nedeľných besiedkach a náboženstvách, málo konfirmovaných, úpadok mládežníckych nedeľných popoludní, nezaujem väčšiny rodičov o služby Božie, chýba stredná generácia...

Snažíme sa „investovať“ do mladej generácie v zbere i na širšom misijnom poli, a tak málo „ovocia“ vidíme na našich bohoslužbách. Je nám ľúto, ak mladí nechodia po Božích cestách alebo navštevujú rôzne iné cirkvi a spoločenstvá. Mnohí tvrdia, že bohoslužby, kde sa zapája do prípravy a programu širší tím pracovníkov ich viac duchovne oslovujú. Nejde len o mladých - videli sme to aj na podujatí PRO CHRIST - ľuďom, ktorí prerušili kontakt s cirkvou alebo ho hľadajú, sú bližšie služby Božie s chválami, svedectvami, modlitbami účastníkov, príbehom pre deti a pod.

V poslednom období viacero našich spoločenstiev prejavilo záujem najst odvahu začať v rámci pastorálneho obvodu na Legionárskej ulici riešiť otázku takej náplne a formy jedných z dvoch nedeľných dopoludňajších bohoslužieb, ktoré budú sledovať ciele v zmysle poslstva Novej zmluvy:

1. Viesť účastníkov k osobnej viere v Pána Ježiša Krista a k učenickému spôsobu života, aby učenici boli v pokore „soľou zeme“ a získavali

nových pre Božie kráľovstvo (Matúš 5, 13 - 16).

2. Tieto bohoslužby majú byť pre všetky generácie (náplňou i programom), a tak vytvárať zborovú rodinu smerujúcu k požehnaniu jednoty v zbere (Žalm 133) s vylúčením elitárstva a intolerancie k tým, ktorým vyhovuje iná náplň a iné formy služby Bohu.
3. Návrh je na to, aby v Novom kostole boli každú nedeľu hlavné služby Božie, ale tiež aj služby Božie so zachovaním základných prvkov služieb Božích, ktoré budú obsahovať aj uvedené programové a obsahové prvky.
4. Uvedomujeme si, že mnoho vecí je potrebné „premodliť“, vysvetliť, zmeniť, tolerovať, odskúšať, priniesť mnohé obete..., ale ak sa Pán cirkvi priznal k „dňom malých začiatkov“

pred 40. rokmi, môže sa priznať aj dnes - v dobe náboženskej slobody.

V poslednom období sme mohli vidieť tak v zahraničí, ako aj v našej Evanjelickej cirkvi a. v. na Slovensku, že je to možné a aj požehnané, keď sa v jednom kostole odbávajú bohoslužby na Božiu slávu v dvoch čiastočne rozdielnych formách.

Niektoré reakcie účastníkov: vám vyhovuje lepšie táto forma, nám táto. Máme sa radi, tolerujeme sa a vzájomne sa povzbudzujeme.

Zvláštnu radosť prejavovali rodičia, starí rodičia, stredná a staršia generácia, keď videli svoje deti, vnukov, že si našli späť cestu do chrámov. O to nám musí ísť všetkým.

JOZEF KOVÁČ
zborový presbyter

AKO STVÁRNIŤ SLUŽBY BOŽIE S MISIJNÝM DÔRAZOM

Naša cirkev oplýva veľkým duchovným i kultúrnym bohatstvom, nahromadeným počas 400-ročnej existencie. Toto bohatstvo máme povinnosť chrániť a ďalej rozvíjať v duchu našej evanjelickej tradície. V poslednom čase však čoraz viac faktov nasvedčuje tomu, že toto dedičstvo je ohrozené. Hrozbou už nie sú prenasledovatelia z neďávnej minulosti. Hrozivé je však zmenšovanie členskej základne našej cirkvi. Sme veľmi vďační za náboženskú slobodu, ktorú máme už 20 rokov. Táto sloboda nám však nepriniesla aj návrat veriacich do chrámov a k Bohu. Cirkevné štatistiky hovoria o vysokom úbytku členov cirkvi v dôsledku narastania konzumu. Počet pravidelných návštevníkov nedeľného spoločenstva

okolo Božieho slova sa znižuje. Chýbajú najmä deti, mladšia a stredná generácia. Naši príbuzní a priatelia.

V takejto situácii je zodpovedné zamyslieť sa nad možnosťami, ako tento nepriaznivý stav zmierniť alebo napraviť. Jedna z možností je začať organizovať služby Božie s misijným dôrazom. V našom zbere sa začali viaceré snahy osloviť a pritiahnúť k Bohu nových ľudí. Sú tu mládežnícke služby Božie, emko (*pozn.: evanjelizácia mládeže každému otvorenia*), rodinné popoludnia, organizovanie večerov v kostole a mnoho ďalších stretnutí. Skúsenosti z týchto stretnutí je však potrebné aplikovať vo väčšej miere, aby širšia skupina ľudí mohla byť oslovená Božím slovom.

Ide nám teda o to, aby sme v našom

evanjelickom duchu priblížili Pána Ježiša súčasnému človeku každého veku. Staro-novým spôsobom chceme osloviť evanjelikov aj neveriacich z nášho okolia, našich príbuzných, priateľov, kolegov, známych aj neznámych. Je preto potrebné zachovať všetky podstatné súčasť tradičných služieb Božích a v súlade so zborovou agendou stvárniť nanovo služby Božie tak, aby aj pravidelní návštevníci služieb Božích, aj ostatní ľudia boli oslovení Božou láskou a milosťou. Lebo Pán Boh veľmi túži, aby „všetci ľudia boli spasení a prišli k poznaniu pravdy“ (1. list Timoteovi 2, 4).

Chceme, aby na službách Božích mali svoje miesto kázeň Božieho slova, modlitby, svedectvá, čítanie Pisma, žalmy, požehnanie, príhovor deťom, piesne z Evanjelického spevníka, detské a mládežnícke piesne, ale aj piesne z biblických hodín. Za sprievodu hudobnej skupiny, klavíra, organu chceme spoločne osláviť Boha. Bola by to zároveň možnosť, aby sa viacerí dobrovoľníci zapojili do prípravy, a aj tým potvrdili, že zodpovednosť za služby Božie nesie spolu s farárom aj cirkevný zbor. Pri kázani by sa striedali domáci farári a hostia. Organizačne by tieto služby Božie pripravovali spolu so zborovými farármi spoločenstvá, ktoré sa stretávajú na Legionárskej ul. v Bratislave: dorast, mládež, rodinné spoločenstvo, biblické hodiny a ďalší ochotní veriaci. Zastúpené sú tak všetky generácie, čo je zárukou toho, že výsledný program bude prijateľný pre ľudí každého veku.

Najlepším časom a miestom konania sa nám javí nedeľa o desiatej ráno v kostole na Legionárskej ul. V iných časoch sa totiž konajú viaceré akcie, ktorých dosah zďaleka nie je taký ako dosah služieb Božích v nedeľu ráno. Tento čas je zároveň najvhodnejší pre rodiny s malými deťmi. Ranné služby Božie v Novom kostole na Legionárskej ul. v Bratislave

by sa zmenili na hlavné s plnou liturgiou (už dnes na ne chodí viac ľudí ako na služby Božie so začiatkom o 9. 30 hod.). Nechceme nikoho zo súčasných návštevníkov týchto služieb Božích stratiť, alebo uraziť. Veľmi dobre si uvedomujeme, že takúto zmenu nemusí každý člen nášho evanjelického zboru niesť ľahko. Chceme preto každému dať možnosť vyjadriť sa k priebehu služieb Božích na verejných diskusiách, v anketách i osobne. Chceme poskytnúť dostatok informácií pre každého, zároveň pozorne počúvať a snažiť sa vyjsť v ústrety. Budú tu možnosti zúčastniť sa na viacerých takýchto „ukázkových“ službách Božích. Prvé služby Božie pripravené takýmto spôsobom budú 28. júna o 9.30 v kostole na Legionárskej ul. Takéto zmeny služieb Božích by sa zavádzali postupne v priebehu dlhšieho času, aby nikto nebol zaskočený.

Nechceme vyvolávať žiadnu revolúciu, konflikty ani napätie v našom evanjelickom cirkevnom zbere. Vážime si tradičné služby Božie také, aké sú, máme ich radi, nechceme im konkurovať ani ich nijako ohroziť. Tešíme sa z každého, kto s úprimným srdcom prichádza na tradičné služby Božie. Už aj v zahraničí je bežné, že popri tradičných službách Božích existujú aj ďalšie služby Božie v iných štýloch, ktoré majú potenciál osloviť širšiu paletu ľudí. Túžime však hlavne po tom, aby aj naši priatelia, rodičia, starí rodičia, deti, vnúčatá, ktorí nemajú vzťah k tradičným službám Božím, mohli nájsť svoj duchovný domov v našej cirkvi a v chráme. Veríme, že Pán Boh nás v tom bude spoločne viesť, aby sme v láske a pokore mohli naplniť Kristovo poslanie: „Čítajte mi učeníkmi všetky národy...“ (Matúš 28, 19).

VLADIMÍR ŠIMO
*člen tímu pripravujúceho
stretnutia mládeže v našom zbere*

FOTO J. PREDNY

Výlet mládeže a dorastu na Sandberg 2. 5. 2009

KREŠŤANSTVO V KOMERČNEJ SFÉRE (Recenzia)

Evanjelium prosperity?

Knihu Kresťanstvo v komerčnej sfére od Roberta Fräsera som mala už dávnejšie, ale akosi sa mi „o nej nechcelo“. Pripadala mi ako jedna z tých kníh, ktoré propagujú neslávne tzv. evanjelium prosperity. To jednou vetou znamená: pokiaľ práve nie ste mladí, krásni a bohatí, asi to s vami nie je v poriadku a mali by ste sa kajať.

Nakoniec som sa predsa pustila do čítania a bola som veľmi príjemne prekvapená, lebo nič v tom duchu tam nebolo. Autor mal zato vo veciach viery v Pána Ježiša niektoré podobné skúsenosti ako ja, a to ma zaujalo.

Nadšenie pre 100 %-né nasadenie pre Pána

Svoj život odovzdal Pánovi na vysokej škole, kde študoval počítače. (Šťastný to človek! Mne sa to stalo až oveľa neskôr, a tak na rozdiel odo mňa on viac tých omylov v živote urobil v mladosti.) V jeho prípade sa obrátenie k Bohu stalo tesne pred ukončením štúdia, ale bolo to také silné, že celá škola sa mu naraz zdala byť úplnou zbytočnosťou. Pán Boh predsa nepotrebuje nejakého programátora, akokoľvek šikovného, ale potrebuje „pracovníkov žatvy“ na plný úväzok!

Školu síce predsa dokončil, ale hneď nato začal študovať biblickú školu a pripravovať sa na 100 % pre Pána.

„Vyhorenie“ a založenie firmy

Aké bolo jeho sklamanie, keď po krátkom čase aktívnej činnosti v cirkvi

zažil tzv. „vyhorenie“: mal síce aj úspechy v evanjelizovaní, hlavne mladých na vysokých školách, ale keď to po rokoch

porovnal s množstvom obrátených ľudí neskôr v jeho vlastnej firme, bolo to neporovnateľné. Takže, ako iste tušíte, pomerne zavčasu pochopil, že jeho miesto je v komerčnej sfére. Tak je to až s 97 % veriacich ľudí, veď nemôžu byť všetci kazateľmi. Autor si nakoniec založil firmu s počítačmi, ešte aj s niekoľkými ďalšími podobnými „skrachovancami“, a začali sa diať veci.

Úspechy, sklamania a skúsenosti

Zo začiatku v nej boli len zapálení kresťania, a tak aj pracovný čas mal v sebe zahrnuté pravidelné stúšenia, kde sa modlili za nových spolupracovníkov, klientov a pracovné veci. Firma sa začalo dariť a prijímala, samozrejme, aj neveriacich ľudí, ktorí potom mali možnosť vidieť živých kresťanov v praxi a mnohí z nich neskôr aj uverili. Nebolo však vždy všetko jednoduché. Počas trvania firmy autor odhalil niektoré stále pretrvávajúce omyly a mýty, ktoré bránia cirkvi, aby rozšírila svoje pôsobenie vo svete a zároveň aby úspešní vodcovia z podnikateľskej praxe mohli byť užitoční v cirkvi.

Kresťan – podnikateľ!?

Ľudia majú stále zakódované, že

podnikanie a láska k Bohu akosi nejdú dohromady.

(Bol to aj môj názor, lebo sama som podnikala a odkedy som uverila, snažila som sa z podnikania nejako vymaň. Je pochopiteľné, že aj farári často pozerajú na podnikateľov asi tak: Peniaze na cirkev nech dávajú, veď je to na dobrú vec. Ale je to ich podnikanie vždy čisté? A tu je problém: Tak ja mám 10 - 12 hodín denne robiť niečo, čo nemá zmysel, aby som dal peniaze na niečo, čo zmysel má?

Autor poukazuje na to, ako on začal úzko spolupracovať s farárom v jeho zbere k obojstrannej spokojnosti.

Cirkev pre podnikateľa, podnikateľ pre cirkev

Farárom odporúča:

1. Verejne ohodnotiť tých, ktorí pracujú „vo svete“, že majúci cenu nie len preto, že nosia do cirkvi peniaze a zúčastňujú sa na aktivitách, ale dať im priestor, aby mohli hovoriť, čo Boh robí na ich pracovisku.

2. Takých kresťanov treba aj verejne požehnať.

3. Zorganizovať za nich modlitebné stretnutia, aby Božie kráľovstvo pre-

niklo aj do svetského prostredia. (Zatiaľ sa to deje, žiaľ, väčšinou opačne: svetské spôsoby prenikajú do cirkvi.)

Záver

Toto je len veľmi malý zlomok postrehov, skúseností a rád, ktoré autor uvádza, od starozmluvného pohľadu až po novozmluvné rady typu: „Čokoľvek robíte, robte z tej duše ako Pánovi, a nie ako ľuďom.“ (Kolosenským 3, 23)

Už len prijatím tohto jedného princípu sa nám zmení v našom pracovnom živote minimálne jeden dôležitý moment, a tým je: náš šéf!

Autor veľmi povzbudzuje hlavne mladých ľudí, aby začali podnikať, a tak šírili Božie kráľovstvo v prostredí, na ktoré majú potom aj priamy vplyv.

Pokiaľ niekto nemá danosti na podnikanie, môže biblické princípy praktizovať na tom mieste, kde práve je.

Kniha má veľmi široký záber, a preto ju dávam do pozornosti každému, kto je v pracovnom procese, kto plánuje začať podnikať alebo podniká, ako aj do láskavej pozornosti bratov farárov.

EVA RANDOVÁ

členka cirkevného zboru

POUČENIE

Je napísané v liste Galatským 6,7: „Nemýľte sa! Boh sa nedá vysmievať! Čo človek rozsieva, to bude aj žať!“

Tu sú príklady tých, ktorí zosmiešňovali Boha:

John Lennon (anglický spevák) pred

niekoľkými rokmi dozadu počas rozhovoru pre American Magazine povedal:

„Kresťanstvo zanikne, vytratí sa. Nemusím sa o tom hádať, som o tom úplne presvedčený.“

„Ježiš bol OK, ale jeho témy boli príliš jednoduché. Dnes sme my slávnejší než On.“

Lennon, po tom čo povedal, že Beatles boli slávnejší než Ježiš Kristus, bol postrelený 6-krát.

Tancredo Neves (prezident Brazílie) počas svojej predvolebnej kampane povedal, že ak dostane 500 000 hlasov, tak ani Boh nebude môcť zabrániť, aby bol prezidentom.

Dostal hlasy, ale ochorel a deň predtým, ako mal byť vymenovaný za prezidenta, zomrel.

Cazuza (bisexuálny brazílsky skladateľ, spevák a poet) počas svojej show v Rio de Janeiro fajčil cigaretu, vyfukoval obláčky dymu do vzduchu a povedal: „Bože, to je pre teba.“

Zomrel vo veku 32 rokov keď mal AIDS a v ukrutných bolestiach.

Thomas Andrews – človek ktorý dal postaviť Titanic. Po jeho skonštruovaní sa ho reportér opýtal, aký bezpečný je. S iróniou v hlase odpovedal: „Ani Boh ho nemôže potopiť.“

... všetci vieme čo sa stalo s Titanicom... s 1523 obeťami tejto katastrofy.

Marilyn Monroe (americká herečka) počas prezentácie jej šou ju navštívil najväčší americký evanjelizátor Billy Graham. Billy jej povedal, že Boží Duch ho poslal, aby jej kázal. Po vypočutí toho, čo chcel kazateľ povedať, odpovedala: „Ja nepotrebujem vášho Ježiša.“

O týždeň neskôr bola nájdená mŕtva v jej apartmáne.

Bon Scott (spevák), bývalý vokalista

AC/DC, v jednej piesni z roku 1979 spieval: „Nezastavujte ma, idem cestou dolu, dolu na diaľnici do pekla.“

19. februára 1980 bol Ben Scott nájdený mŕtvy; zadusil sa vlastnými zvratkami.

Campinas (v roku 2005, Brazília)

Skupina opitých priateľov, išla vzdvihnúť ich ďalšiu priateľku. Matka odprevádzala túto dievčinu k autu a bola veľmi znepokojená opilstvom ostatných, preto povedala dcére, držiac jej ruku: „Dcéra moja, choď s Bohom a nech Ťa ochráni.“ Ona odpovedala: „Iba ak by Boh cestoval v kufri, pretože tu sme už plní.“

O hodinu neskôr sa matka dozvedela, že sa stala vážna havária a všetci zomreli.

Dokonca nebolo možné rozpoznať, o aké auto išlo, ale kufor auta bol neporušený. Polícia informovala, že si nevie vysvetliť, ako mohol kufor zostať neporušený. Na ich prekvapenie, vnútri kufru bola škatuľa s vajčkami, z ktorých ani jedno nebolo rozbité.

Christine Hewitt (jamajská žurnalistka a zabávačka) povedala, že Biblia (slovo Božie) bola najhoršou knihou, aká kedy bola napísaná.

V júni 2006 bola nájdená zhorená na nepoznanie vo vlastnom automobile.

Ešte oveľa viac dôležitých ľudí zabudlo, že nie je iné meno, ktorému by bola daná taká autorita, ako je daná menu Ježiš. Veľa ľudí zomrelo, ale len Ježiš vstal a stále žije.

Prevzaté z internetu

Z NAŠEJ HISTÓRIE

Bohoslužobný život Evanjelického zboru a. v. v Bratislave v 18. storočí (pokračovanie)

Nové časy sa mohli začať, nastala veľká sloboda pohybu pre evanjelickú cirkev a oslobodenie od stáleho strachu pred katolíckym klérom. Vonkajšiemu rozmachu po roku 1780 v celej krajine však nezodpovedal vnútorný vzostup cirkvi. Pôvodná horlivosť viery, pevné základy cirkevného života podľa Biblie a vyznania boli potláčané myslením a nedôverou, najprv vo vyšších vrstvách vzdelancov, čoskoro aj u nižších mešťanov, tak, ako ich zvestoval Voltaire a ako ich vyzdvihol Fridrich Veľký. Aj teológovia boli ovplyvnení novým duchom. Hľadali vieru a rozvahu na zmierenie a prijímali stále viac z biblického dobra. Celé 18. storočie prinieslo v nemeckom duchovnom a cirkevnom živote veľký obrat, najprv pietizmom (*pozn.: pietizmus je obrodné hnutie v evanjelických cirkvách, ktoré sa od 17. stor. usilovalo o pravú osobnú zbožnosť oproti formálnej viere, pričom kládlo dôraz viac na skúsenosť osobného obrátenia ako na sviatosti*), potom osvietenstvom. Toto sa prejavilo aj v bohoslužobnom živote.

Do začiatku 18. storočia bolo všetko ovládané duchom luteránskej pravovernosti. Toto vidieť aj v diele o cirkevných hodoch na deň Tomáša 1638 a vyznamenaní verného kostolníka zboru Krištofa Danningera, ktorý vykonával službu od r. 1685 do r. 1727. Zbor si verne opatroval starý bohatý poriadok bohoslužieb a mal aj bohatú cirkevnú hud-

bu. Medzi organistami a kantormi v bratislavskom zbore boli takí známi hudobníci ako skladateľ Samuel Capricornus (1651 - 1657 v Bratislave), ktorý bol neskôr hlavným kapelníkom na štutgartskom dvore, ďalej Ján Kusser, ktorého syn Ján Siegmund sa v roku 1660 narodil v Bratislave (Steinacker, R.: *Aus der Geschichte der evangelischen Kirchengemeinde A. B. zu Pressburg. Stuttgart, 1922, s. 54*). Zborový spev bol rytmický a čulý bez sprievodu organu. Pre zbor vyšla v roku 1669 vlastná „Bratislavská knižka“, ktorá obsahovala nefalšované piesne, samozrejme, všetko piesne Lutherove. V knižke nechýbali ani piesne *Pieseň kráľovnej Márie v Uhorsku a pieseň Nanebovstúpenie* od Wegelina. Veľký význam sa kládol na ozdobu oltára, na súkno na oltár, na antependium (*pozn.: antependium je ozdobná, nadol visiaca prikrývka na prednej strane oltára, ktorá sa farebne mení podľa obdobia cirkevného roka*), na prikrývky na pult atď. Časté boli súkromné spovede. Takýto poriadok bohoslužieb sa používal ešte ďalšie desaťročia aj po novozriadení cirkevného života v roku 1682. Až pietizmus, ktorý presvedčenie a osobnú pobožnosť často zdôrazňoval na úkor prostriedkov milosti (Božieho slova a sviatostí), takisto ako „život“, na úkor „čistého učenia“, mal za následok zrušenie starých bohoslužobných foriem a zvykov. Nový pietistický spevník z roku 1716 priniesol 420 piesní, z toho 210

FOTO G. FUDALA

Menoslov významných slovenských dejateľov na pamätnej tabuli, ktorá je umiestnená na budove bývalého Evanjelického lýcea na Konventnej ulici v Bratislave a pohľad na Veľký kostol

nových, ale väčšinou s nezmenenými textami. Až osvietenstvo urobilo starým poriadkom koniec. Úplným víťazstvom bolo zavedenie Diterichovho *Vyučovania k blaženosti* (Berlín 1772) a nového spevníka 1788 (cit. Steinacker, s. 55). Mnohé piesne boli prepracované, Lutherov *Hrad prepevný* však ostal pôvodný. Druhý racionalistický spevník z roku 1845 bol nedostačujúci. Až v roku 1895 dostal zbor spevník, kde boli aj staré cirkevné piesne zo 16. a 17. storočia a v roku 1936 vyšiel vylepšený,

prepracovaný. Postaral sa o to farár Karol Eugen Schmidt.

Po vybudovaní chrámu v roku 1776 sa zbor pokojne rozvíjal ďalej. Svetská vrchnosť, keď aj kde tu prejavila svoju nevoľu k evanjelikom, nepodujala sa na nič také, čo by bolo zborový život vážnejšie ohrozilo. Zbor sa i hmotne zmáhal. V roku 1778 bol otvorený novomestský cintorín a v roku 1783 cintorín pri Kozej bráne. V tom istom roku dal zbor postaviť aj novú budovu pre Evanjelické lýceum na dnešnej Kon-

ventnej ulici číslo 15, kde v súčasnosti sídli Lyceálna knižnica. Túto budovu Evanjelického lýcea v Bratislave navštevovali mnohí slávni slovenskí národní a cirkevní dejatelia alebo ich mená minimálne súvisia s ním. Väčšina z nich tu pôsobila v 18. a hlavne 19. storočí, keď sa Bratislava stala miestom sporov i bojov národnooslobodzovacej idey slovenského národa. Keďže boli Slováci v zbore v mizivej menšine,

v zborovom živote sa nemohli príliš uplatňovať. Koncom 18. storočia však ich počet stále rástol a následkom uvedomelej činnosti tak národných a cirkevných dejateľov, ako i oduševnených slovenských študentov Evanjelického lýcea si svoje národné povedomie upevňovali. Prehľad slovenských dejateľov ktorých mená sa spájajú s Evanjelickým lýceom, je naozaj veľký.

Významní slovenskí dejatelia, ktorých mená sa spájajú s Evanjelickým lýceom v Bratislave. (Menoslov sa nachádza na pamätnej tabuli, ktorá je umiestnená na budove bývalého Evanjelického lýcea na Konventnej ulici v Bratislave.)

Bohuslav Tablic, 1785	Karol Šulek, 1830	Mikuláš Dohnány, 1840
Ondrej Palumbiny, 1792	Bohuslav Šulek, 1830	Pavel Hečko, 1841
Pavel Jozeffy, 1794	Jozef M. Hurban, 1830	Samuel Štefanovič, 1842
Martin Hamaljar, 1801	Michal M. Hodža, 1832	Ján Kráľ, 1842
Jur Palkovič, 1803	Daniel J. Borik, 1833	Viliam Paulíny, 1843
Ján L. Bartolomeides, 1804	Ctiboh Zoch, 1833	Jakub Graichman, 1843
Štefan Leška, 1811	Augustín H. Škultéty, 1835	Michal Kútzky, 1844
Ján Kollár, 1812	Benjamin Červeňák, 1835	Svetozár Miletič, 1844
Pavel Jozeffy, 1813	Andrej Hodža, 1837	Daniel Maróthy, 1845
František Palacký, 1815	Karol Holuby, 1837	Viliam Šulek, 1847
Šalamún Petény, 1815	Augustín Krčméry, 1837	Jozef L. Holuby, 1850
Michal Hlaváček, 1819	Dionýz Štúr, 1838	Michal Boor, 1854
Nátan Petény, 1821	Bohuslav Nosák, 1838	Štefan Fajnor, 1861
Karol Kuzmány, 1822	Jozef Podhradský, 1838	Ján Mocko, 1861
Karol Braxatoris, 1825	Ján Francisci, 1839	Ján Kmeť, 1869
Ján Trokan, 1825	Samo B. Hroboň, 1839	Július Markovič, 1877
Ludovít Žello, 1825	Ján Kalinčiak, 1839	Martin Braxatoris, 1879
Samo Chalupka, 1827	Ján Matúška, 1839	Peter Makovický, 1881
Karol Štúr, 1827	Andrej Braxatoris, 1840	Ján Kvačala, 1882
Samuel Godra, 1828	Štefan M. Daxner, 1840	Milan R. Štefánik, 1890
Daniel Lichard, 1828	Peter Kellner, 1840	Martin Kamenský - člen cirkevného zboru
Ladislav Paulíny, 1828	Ludovít Reuss, 1840	
Ludovít Štúr, 1829		

(Pokračovanie nabudúce.)

ZNAK RYBY

Označenie rybičkou

Niektoré autá majú na kapote symbol ryby. Čo označuje?

Tento znak sa používal najmä v období prenasledovania kresťanov (tzv. kryptogram – skrytý symbol) a kreslil sa obyčajne do piesku. Za symbolom ryby stojí grécke slovo **ICHTHYS** (v preklade ryba), ktoré sa skladá zo začiatočných písmen kresťanského vyznania: **IESOUS CHRISTOS THEU HYIOS SOTÉR** – Ježiš Kristus Boží Syn Spasiteľ. V slove **ICHTHYS** sa skrývajú významy mien či titulov nášho Pána.

JEŽIŠ poslovenčená forma židovského mena JEHOŠUAH (JOŠUAH). V preklade znamená „HOSPODIN JE SPÁSA“, „PÁN ZACHRAŇUJE, VYSLOBODZUJE“. Ježiš je teda Bohom poslaný Spasiteľ, Záchranca, Vykupiteľ, Vysloboditeľ. Anjel povedal vo sne Jozefovi: „Dáš mu meno Ježiš, lebo On vyslobodí svoj ľud z hriechov“ (Matúš 1, 21). Iniciálka tohto mena je „I“.

Titul Kristus (v gréčtine **CHRISTOS**) znamená v preklade „POMAZANÝ“. Iniciálkou tohto titulu, je „**CH**“. V Staršej zmluve pomazávali olejom kráľov, kňazov a prorokov na znamenie, že do toho-ktorého úradu ich povolal Boh. Ako pri pomazaní za kráľa, kňaza či proroka stekal olej po hlave pomazaného a on to neodškriepiteľne cítil, tak malo byť neodškriepiteľne isté, že si ho do služby kráľa, kňaza či proroka vyvolil Boh.)

Ďalším titulom je Boží Syn, v gréčtine **THEU HYIOS**. Iniciálkou tohto titulu je „**THY**“.

Titul Spasiteľ, grécky **SOTÉR**, má iniciálku „**S**“.

ICHTHYS znamená skratku zloženú

z iniciálok slov: **IESOUS CHRISTOS THEU HYIOS SOTÉR**, preklad ktorých do slovenčiny znie: JEŽIŠ KRISTUS BOŽÍ SYN SPASITEĽ. Je to ranocirkevné vyznanie viery. V mladej cirkvi prikladali kresťania tomuto vyznaniu veľký význam. Na rozdiel od mnohých dnešných ľudí neverili iba v „niečo“, v čosi, čo nás presahuje. Ich viera bola založená na osobe a diele Ježiša Krista Spasiteľa – Záchranca.

Prečo Záchranca?

Záchranca prichádza na pomoc v nebezpečenstve. Potrebujem v súčasnosti záchranca? Desivé správy, ktoré nám denne prinášajú médiá, nás upozorňujú na to, o čom hovorí už Biblia, na dôsledky porušenia vzťahu medzi človekom a Bohom – naším Stvoriteľom. Vojny, nenávisť, závisť – ako vo veľkom tak aj v malom – to sú len niektoré z dôsledkov strateného spojenia s Bohom. Mnohí ľudia nenachádzajú zmysel života. Sú bez cieľa. Zabúdajú. Stratili sa. Nie len človek, ale aj Pán Boh trpí týmto neuspokojujúcim stavom sveta.

Božia záchranná akcia

V ľudskej beznádeji uskutočňuje Boh záchrannú akciu. Posiela na svet svojho jediného Syna – Ježiša, ktorý sa stáva človekom: ... „Syn človeka prišiel, aby hľadal a spasil to, čo zahynulo.“ (Lukáš 19, 10) Vo chvíli, keď Ježiš zomrel na kríži za naše hriechy, bola z Božej strany záchrana ukončená. Keďže bol Ježiš bez hriechu, Boh na neho položil hriechy nás všetkých: „Boh však preukazuje svoju lásku k nám tým, že Kristus za nás zomrel, keď sme ešte boli hriešni“ (List Rímskym 5, 8). Dielo Ježiša Krista krí-

žom nekončí. Ježiša vzkriesil Boh z mŕtvych. Tým sa priznal ku všetkému, čo Ježiš hovoril a konal – potvrdil správnosť Jeho postojov, dielo Ježišovho života, zmysluplnosť Jeho obete. Ježiš žije! Kto Ho vierou v pokore a poslušne prijíma, nachádza stratenú cestu k Bohu.

Kríž a ryba

Na kríži sa rozhodlo o spásе ľudstva. Kríž je miestom, kde k nám prišla záchrana od Boha. Preto nie je jedno, čomu veríme; presnejšie – v koho veríme.

Komu osobne dôverujem? – To je základná otázka života každého z nás.

Ryba sa nemôže utopiť, pretože voda je jej živel. Náš živel je život s Bohom, život vo viere v Pána Ježiša Krista. Bez Krista sme ako ryba na suchu. Kiež je vyznanie ICHTHYS – JEŽIŠ KRISTUS BOŽÍ SYN SPASITEĽ, aj naším osobným vyznaním.

**Podľa F. Haubnera
a ďalších prameňov pripravil
-mš-**

MISIJNÁ KONFERENCIA SLOVENSKEHO EVANJELIZAČNÉHO STREDISKA (EVS)

V piatok 8. mája sme prišli do Žiliny. Vo vestibule Mestského úradu prebiehala registrácia. V hlúčkoch tu postávali účastníci Misijnej konferencie Slovenského evanjelizačného strediska (EVS). Rozprávali sa, vítali starých známych, ďalší sa zaujímali o ubytovanie, preberali si stravné lístky. Prišli sme sem na tri dni. Motivácia ľudí rôzneho veku (od malých detí s rodičmi po dôchodcov), prečo na konferenciu prišli, bola rôzna: zvedavosť, dobrá skúsenosť z predchádzajúcich konferencií, povzbudenie vo viere, stretnutie so známymi, posilnenie a obnovenie sily Ducha Svätého, túžba po Božom slove a Božom spoločenstve, zaujímavá téma konferencie: Slaný kresťan.

Večerný program

Človek bez Krista je ako chlór. V spojení s Kristom (sodík) sa stáva z neho nový človek – slaný kresťan. „Ježiš nám má čo dať, chlór je žieravina, má mínusový náboj, človek bez Boha je

agresívny voči Pánu Bohu, voči blízkym, ale s Ježišom Kristom môže byť soľou,“ hovoril vo svojej prednáške Stanislav Pietak, biskup Sliezskej evanjelickej cirkvi a. v. Vo veľkej zasadačke s kapacitou viac ako 400 miest prebieha program pre dospelých: spoločné piesne, svedectvo o vypočutej modlitbe v podaní pani Marty Gajdošovej, príhovor evanjelického farára v Žiline Mariána Kaňucha, spev žilinského spevokolu a scénka mládežníkov.

Sobota 9. mája

Dopoludnia si ľudia mohli vo vestibule kúpiť knihy a suveníry. Účastníkov čakal bohatý program: tri prednášky, piesne a svedectvá, popoludní štyri semináre, deň sa končil večerným spoločenstvom. Pre deti boli na besiedke pripravené hry, vyučovanie z Biblie, piesne, rozprávky. Rodičia boli so službou Detskej misie veľmi spokojní.

Nad témou Slaný kresťan sa z pohľadu soli, ktorá konzervuje, zamýšľal

Stanislav Kaczmarczyk, evanjelický farár z Českého Těšína (Sliezske). Zdôraznil, že proces rozkladu prebieha aj v duchovnom a mravnom svete a práve kresťania mu svojím životom s Kristom zabraňujú.

Lubomír Ďuračka, evanjelický farár z Nového Mesta nad Váhom, hovoril o soli, ktorá spôsobuje smäd a vyslovil otázku, či sú ľudia pri pohľade na náš život smädni po živej vode, ktorú dáva Boh. Svedectvo o svojom živote povedala Jasia Gazda z Poľska a riaditeľ EVS Slavomír Slávik vyzval: „Bratská láska medzi nami - to je soľ pre ľudí okolo nás! Strážme si svoje srdce vo vzťahu k peniazom a vo vzťahu k majetku!“

Popoludní si ľudia vybrali zo štyroch seminárov: 1) Môže veriaci človek stratiť spasenie?, 2) Skupinka. Prečo a ako?, 3) Ako viesť deti k Bohu?, 4) Myslieť a žiť inak. Súčasťou konferencie bolo aj Valné zhromaždenie EVS, na ktorom sa zúčastnil biskup ZD Milan Krivda. Popoludnie bolo príjemným časom na posedenie na terase na námestí, možno na kávu a rozhovor s priateľmi. Božia rodina je oveľa väčšia, ako to vidíme doma.

Soľ, ktorá mení okolie...

Spevokol z Martina, príhovor martinského evanjelického farára Jána Hroboňa, hra Oľga od Kristíny Royovej v podaní divadla Sluha zo Starej Turej

a hlavné slovo misionára z Nórska Curta A. Westmana, to bol bohatý sobotný večerný program. Hlavný rečník vyzval, aby sme si vyvolili žiť vo svetle a nasledovali Krista, tak sa staneme soľou, ktorá mení životy ľudí navôkol.

Nedeľa 10. mája

Žilinský kostol bol preplnený. Deti zaspievali mamičkám pieseň, ktorú sa naučili na besiedke počas konferencie: Kázal domáci brat farár Marián Kaňuch. Po kázni nasledovalo požehnanie, po ktoré si ľudia mohli ísť k oltáru. Vyslanie do služby a do každodenného života... Ľudia hovorili, že si odnášajú pokoj, chcú byť soľou zeme, ktorá je slaná ani príliš, ani málo, jednoducho tak akurát a tiež pozerajú sa smerom nahor napriek nepriaznivým okolnostiam. Som presvedčená, že každý, kto v Žiline bol, načerpal nové impulzy do svojho duchovného života. Misijná konferencia EVS bude aj o rok. Uvidíme, možno sa aj u nás zobúdzajú väčšia túžba po duchovnom živote a viac ľudí bude ochotných opustiť svoje domovy a ísť za duchovným povzbudením a novými priateľmi do ďalšieho mesta nášho krásneho Slovenska.

DAGMAR MOZOLOVÁ
účastníčka konferencie

PÁN BOH MÁ VESELÝCH ĽUDÍ RÁD

• Manželia prídu po smrti do neba. Všetko si s obdivom obzerajú a veľmi sa im tam páči. Manžel hovorí manželke: „Vidíš, keby si stále neotravovala s tou zdravou výživou, mohli sme tu byť už 20 rokov.“

• Dopad krízy na ľudozrútov:
Náčelník ľudozrútov sa rozčuľuje: „Ako to, že nie je obed?“
„Šéfe, niet ľudí...“

	A	B	C	D	E	F	G	H	I
1	V			i					E
2									
3									
4	y								
5					u				
6									
7									
8									
9						k			s

BIBLICKÁ KRÍŽOVKA

Korintskí kresťania nemajú byť na čo namyslení, veď aj medzi nimi sa vyskytli mravné nedostatky. Apoštol Pavel v 5. - 6. kapitole odporúča Korintským kresťanom odstrániť zlostinika spomedzi seba! (1. Korintským 5, 13). Pavlovo odsúdenie smilstva s vyslovenou žiadosťou o nápravu môžete nájsť v tajničke.

Vodorovne: 1: PRVÁ ČASŤ TAJNIČKY. 2: „... však, ktorí bývali po dedinách až po Gazu“ (5M 2, 23) - dôležitá nerastná surovina. **3:** Bon po španielsky - „... aby nevideli“ (R 11, 8) - začiatok „nížiny“. **4:** National Institute of Standards (Národný ústav pre normu) - sumerské mesto medzi Eufratom a Tigrisom (Kiš) - obchodná fakulta. **5:** Zvratné zámeno - Ťahyňa a Nebojsa - žiž, po anglicky. **6:** Napodobňuje silný ťahavý zvuk - **ŠTVRTÁ ČASŤ TAJNIČKY** - začiatok „mýliť sa“. **7:** Eliáš a Čajak - babička, po latinsky - „hriešni vo ... zahynú“ (1 S 2, 9). **8: ŠIESTA (POSLEDNÁ) ČASŤ TAJNIČKY** - hlboký ženský, ale aj chlapčenský hlas. **9: DRUHÁ ČASŤ TAJNIČKY.**

Zvisle: A: TRETIA ČASŤ TAJNIČKY - maďarské „č“. **B:** Cudzie ženské meno - nástroj na sledovanie stavu a pohybu hospodárskych prostriedkov. **C:** „Či je dovolené v sobotu... dobre alebo zle“ (L 6, 9) - strunový sláčikový hudobný nástroj. **D:** Kód Jordánska - „čo bude z jeho ...“ (1M 37, 20) - hlas zvončeka. **E:** Chemická značka síry a kobaltu - nosič bremien v Ázii (kuli) - O. Ý. **F:** Otáčali, krútili - Air Mail v skratke (letecká pošta). **G:** Štyri, rímskymi číslicami - rieka v Kazachstane - rozpúšťaj pomocou vysokej teploty pevnú hmotu! (Např. kov). **H:** Nie oni, ale ... druhí - **PIATA ČASŤ TAJNIČKY** - popevok. **I:** Posledný z 13 Dávidových synov, narodený v Jeruzaleme (2S 5, 15).

Rozluštenie: „Vytisťte starý kvas, aby ste boli novým cestom.“ (1 K 5, 7).

Krížovku zostavil **PETER BORGULA**
člen cirkevného zboru

FOTO J. PREDNÝ

Umelecký večer mládeže v EDS 22. 4. 2009